

Arrest

nr. 251 245 van 19 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 7 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat A. LOOBUYCK, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België is binnengekomen op 16 juni 2019, diende op 20 juni 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 3 november 2020 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende brief van 5 november 2020 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 20/06/2019
Overdracht CGVS: 25/02/2020*

Op 26 juni 2020 had u een eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) van 10u07 tot 14u10 (CGVS 1). Op 6 oktober 2020 had u een tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS van 14u00 tot 16u45 (CGVS 2). Beide keren werd u bijgestaan door een tolk die het Somalisch machtig is. Uw advocaat, meester Loobuyck, werd de eerste keer vertegenwoordigd door meester Tshibangu-Kadima, die aanwezig was voor de volledige duur van het persoonlijk onderhoud. Meester Loobuyck liet zich de tweede keer vertegenwoordigen door meester Kakiese Lowambuy, die eveneens voor de volledige duur van het persoonlijk onderhoud aanwezig was.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Somalisch staatsburger van de Murursade-clan. Uw vader behoorde eveneens tot de Murursade-clan, terwijl uw moeder tot de Madiban, een minderheidsclan, behoort. U bent geboren op 18 maart 1993 in het dorp Bargaan in de provincie Galgaduud. Uw vader overleed in een auto-ongeval toen u vijf jaar was. Na zijn dood nam zijn familie u onder dwang mee naar Mogadishu, waar u opgroeide bij uw oudere halfzus N. en haar man M. en hun gezin. Uw moeder bleef in Bargaan wonen.

Toen u opgroeide begon uw schoonbroer M. u te misbruiken. Hij verkrachtte u keer op keer en dreigde u te doden als u het aan iemand zou vertellen. In 2011 overleed uw zus N. Tijdens uw eerste jaar op de universiteit, in 2013, leerde u A. S. A. kennen, een jongen uit een welgestelde familie met wie u een relatie aanging. In 2015 vroeg hij om uw hand. Hoewel uw schoonbroer M. niet akkoord was - hij vond dat u hem toebehoorde - stemde de rest van uw familie wel in. U trouwde met A. S. A., maar die merkte dat u geen maagd meer was. Na enkele dagen huwelijk bracht hij u daarom terug naar uw familie. Zowel A. S. A. als uw eigen familie vonden dat uw eer geschonden was. Uw halfbroer deed u daarom ook stoppen met uw studies. Na deze gebeurtenis schoor uw familie uw haren af. Ook werd u gedurende vijf maanden regelmatig geslagen door uw halfbroer A.

Aan deze mishandeling kwam een einde toen uw schoonbroer M. voorstelde met u te trouwen om uw eer te redden. Uw familie ging akkoord, zeker omdat M. hen geld had gegeven en omdat u voor hun moeder en voor de kinderen van M. en N. zorgde. U vroeg om het huwelijk nog uit te stellen.

In 2017 leerde u S. O. A. kennen op een trouwfeest. Jullie wisselden telefoonnummers uit en begonnen een geheime liefdesrelatie. Enkel uw tante was op de hoogte en liet u afspreken met S. in haar huis. Op 3 november 2017 vroeg S. om uw hand. Uw familie weigerde zijn aanzoek omdat ze zeiden dat S. tot de Jarrer-clan behoort, een minderheidsclan. Tegen u had S. gezegd dat hij tot de sil'ce gorgate behoorde, een subclan van de machtige Hawiye. U wilde toch met hem trouwen, en vluchtte op 25 januari 2018 met S. naar een huis in de buurt van de luchthaven van Mogadishu. Tien dagen later kreeg S. een telefoontje met het bericht dat zijn broer vermoord werd en waarin S. zelf ook bedreigd werd. S. vluchtte meteen weg. U ging hem daarna zoeken bij zijn familie in Afgoye. U verbleef bij hen, hoewel zij uw familie ervan verdachten S.'s broer te hebben vermoord omwille van uw verboden relatie met S. Uw familie kwam te weten waar u zich bevond, en nam u op 10 maart 2018 onder dwang terug mee naar hun huis in Mogadishu. Eenmaal terug thuis werd u geslagen. Ze verweten u uw schoonbroer M. te hebben bedrogen. Tijdens uw afwezigheid had uw familie het door hen geregelde huwelijk tussen u en M. voltrokken.

Niet veel later ontdekte u dat u zwanger was. In de vijfde maand van uw zwangerschap vertelde u hierover aan uw familie. U zei ook aan M. dat het niet zijn kind was. M. beweerde van wel en sloeg u. U werd thuis opgesloten. Op 20 oktober 2018 beviel u van uw zoon, A. S. O. Niet veel later nam u contact op met de familie van S. om hen in te lichten over de geboorte. U vertelde hen dat A. S.'s zoon was, maar dat ook uw schoonbroer M. aanspraak maakte op het vaderschap. Hierop zetten S.'s familie een bemiddelingsproces in gang om het vaderschap te bepalen. Uiteindelijk kwamen beide families begin april 2019 samen in uw tantes huis. Bij deze gelegenheid vertelde u aan iedereen over het misbruik door M. en eveneens dat S. de vader van uw kind was. Het gesprek ontaardde in ruzie en de situatie escaleerde bijna toen M. een pistool bovenhaalde. Uw tante kon de situatie kalmeren en besloot dat u niet terug kon keren naar het huis van M. zolang de ruzie niet opgelost was. U verbleef nog een zestal weken bij uw tante. In die periode werd u meermaals bedreigd door M. omdat u zijn eer zou hebben geschonden.

Uw tante en haar dochter hielpen u bij het regelen van uw vertrek. Op 23 mei 2019 vertrok u op legale wijze, gebruik makend van uw eigen paspoort met een visum voor Turkije, uit Somalië. Na een reis van enkele weken kwam u op 16 juni 2019 in België aan. Op 20 juni 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: de geboortakte van uw zoon, zonder afgiftedatum, uw middelbare schooldiploma, afgegeven op 11 januari 2020, Belgische medische stukken over een zwangerschapsafbreking, een werkcontract bij Unicef van S. O. A., afgegeven op 12 mei 2016, een tewerkstellingscertificaat van AU/UN Information Support Team op naam van van S. O. A., afgegeven op 30 oktober 2018, een werkbadge van S. O. A., zonder afgiftedatum, en een Belgisch medisch attest waarin staat dat u geïnfibuleerd bent, afgegeven op 17 december 2019.

In België werd u zwanger na een eenmalig seksueel contact met een medebewoner van het opvangcentrum. U liet de zwangerschap afbreken in januari 2020.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw dossier blijkt immers dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) vroeg om gehoord te worden door een vrouwelijke protection officer en om bijgestaan te worden door een vrouwelijke tolk, gezien u een problematiek van seksueel geweld wilde bespreken (Vragenlijst Bijzondere procedurele Noden DVZ, 21 februari 2020). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u gehoord door een vrouwelijke protection officer met expertise in het interviewen van personen met een bijzondere kwetsbaarheid, en u werd bijgestaan door een vrouwelijke tolk.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van alle feiten die u hebt aangehaald en van alle elementen in het dossier, blijkt dat u geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk hebt gemaakt. U hebt evenmin aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet loopt. De vervolgingsfeiten die u inroept zijn immers niet aannemelijk.

Om te beginnen legt u incoherente verklaringen af over M., de kernfiguur in uw relaas. Hij zou de man van uw overleden (half)zus N. zijn, bij wie u bent opgegroeid (CGVS 1, p. 5). Waar u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nog stelde dat u hem aanvankelijk als een vaderfiguur zag (vragenlijst CGVS, vraag 5), schetst u bij het CGVS een heel ander beeld. U stelt dat hij u nooit goed behandelde (CGVS 1, p. 9) en dat hij een zeer wantrouwige persoon is die u geen vrijheid gunde. U zou nooit de woning mogen verlaten. Hij zou zich met slechte dingen bezig houden. U verdenkt hem er zelfs van dat hij een moordenaar is en dat hij lid was van Al-Shabaab (CGVS 2, p. 5-6). Het is niet aannemelijk dat u een dergelijke figuur als een vaderfiguur zou hebben beschouwd. Deze incoherente verklaringen over M. zijn bijgevolg niet geloofwaardig.

Bovendien kan aan uw bewering dat u nooit naar buiten mocht (CGVS 2, p. 5-6) ook niet zomaar geloof gehecht worden. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u niet alleen uw lagere en middelbare school afrondde, maar daarna zelfs aan de universiteit kon studeren (CGVS 1, p. 10). Nog beweert u dat u uw latere echtgenoot S. zou hebben leren kennen op een trouwfeest (CGVS 1, p. 12) en kon u later met hem afspreken in het huis van uw tante (CGVS 1, p. 13), verklaringen die niet stroken met uw bewering dat u niet buiten mocht komen.

Ook over de bezigheden van M. legt u geen coherente verklaringen af. Bij de DVZ stelde u dat M. lid was van Al-Shabaab (vragenlijst CGVS, vraag 4). Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS, rept u daar helemaal niet over, zelfs niet wanneer u expliciet naar zijn bezigheden gevraagd wordt. U vertelt op dat moment enkel dat hij niet werkt (CGVS 1, p. 10). Pas tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS spreekt u opnieuw over Al-Shabaab. Nu verklaart u echter niet zeker te weten of M. lid was van hen of niet. U twijfelt erover (CGVS 2, p. 5-6). Dat u eerst met zekerheid stelt dat hij lid is van Al-Shabaab, daarna er niet meer over rept, om daarna te zeggen dat u vermoedt dat hij banden heeft met Al-Shabaab, leidt ertoe dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondergraven wordt.

Nog blijkt dat u uw vermoedens over M.'s betrokkenheid bij Al-Shabaab niet aannemelijk kan maken.

Gevraagd waarom u dergelijke vermoedens heeft, zegt u dat M. zich gedraagt zoals Al-Shabaab en hun regels volgt. Hij zou u telkens weer hebben opgedragen u te sluieren (CGVS 2, p. 6). Meer gevraagd over welk gedrag M. zou stellen dat gelijk zou zijn aan dat van Al-Shabaab, zegt u dat hij bijzonder tegen de overheid gekant was (CGVS 2, p. 6). Deze twee elementen volstaan echter niet om aannemelijk te maken dat M. een lid was van Al-Shabaab, gezien ook anderen deze gedragingen en opvattingen kunnen hebben, zonder lid te zijn van deze groepering. U hebt M. ook nooit samen gezien met anderen van wie u wist dat ze lid waren van Al-Shabaab (CGVS 2, p. 6). Het is enkel uw gevoel dat zegt dat hij met zulke dingen bezig was (CGVS 2, p. 6). Ook uw gevoel hieromtrent volstaat niet om aannemelijk te maken dat M. een lid was van Al-Shabaab. Bovendien zijn leden van Al-Shabaab doorgaans niet zo happig op het onderwijs en mag het in dat opzicht verbazen dat M. u zo lang liet studeren. Daarop gewezen, verklaart u dat uw familie u wel steunde in uw studies (CGVS 2, p. 6), wat niet volledig uitklaart waarom M., bij wie u tenslotte inwoonde (CGVS 1, p. 5), u toch liet studeren. Deze elementen zetten de geloofwaardigheid van uw verklaringen over M. opnieuw op de helling.

Voorts beschuldigt u M. ervan een moordenaar te zijn (CGVS 2, p. 5), iets waarover u evenmin repte tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud. Dat u hierover eerder niets zei, tast de geloofwaardigheid van uw bewering al aan. Daarenboven blijkt uw opmerking niet gestoeld op concrete aanwijzingen of gebeurtenissen. De enige redenen waarom u denkt dat M. een moordenaar is, zijn dat u het aan hem kon zien en dat hij vuurwapens heeft (CGVS 2, p. 5). Wanneer wordt opgeworpen dat niet iedereen die vuurwapens bezit een moordenaar is, zegt u enkel dat u met hem samen woonde en dat u hem nooit in uniform heeft gezien of voor een baas hebt weten werken. U zegt nog dat hij veel telefoneert en zaken verbergt (CGVS 2, p. 6). Deze elementen tonen niet aan dat de man van uw overleden (half)zus een moordenaar is. Bijgevolg kan ook aan deze verklaring geen geloof worden gehecht.

Al deze onaannemelijke verklaringen over M. doen vermoeden dat u een beeld wil schetsen van een ongelukkige en problematische jeugd onder het juk van een slechte en controlerende man, een beeld dat niet in overeenstemming is met de realiteit. Bijgevolg kan ook aan uw verklaring dat u door deze man, over wiens karakter u ongeloofwaardige verklaringen aflegt, misbruikt werd ook niet zomaar geloof gehecht worden.

Bovendien zijn ook uw verklaringen hierover niet coherent. Zo verklaarde u bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat het misbruik begon na het overlijden van uw (half)zus N. in 2011 (vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS stelt u dan weer dat het misbruik al veel eerder begon (CGVS 1, p. 10 & CGVS 2, p. 6-7). U zou zelfs zo jong geweest zijn toen het misbruik begon, dat u niet goed beseftte wat er gaande was, en dat u niet meer weet hoe oud u toen precies was (CGVS 2, p. 6-7). Het verschil tussen deze verklaringen is dermate groot, u was immers zo'n achttien jaar in 2011, dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierdoor zwaar aangetast wordt. Geconfronteerd met uw vroegere verklaring van bij de DVZ, zegt u dat u er wel over het misbruik hebt verteld, maar dat er u werd gezegd samen te vatten (CGVS 2, p. 7). Met dit antwoord klaart u de aangehaalde tegenstrijdigheid niet uit en herstelt u de geloofwaardigheidsproblemen niet.

U legt voorts geen overtuigende verklaringen af over wie u precies in vertrouwen nam en waarover. Aanvankelijk stelt u dat u alles aan uw nicht vertelde (CGVS 1, p. 12), om kort daarna te stellen dat u uw nicht niet had ingelicht over uw problemen (CGVS 1, p. 13). Tijdens uw tweede gehoor stelt u dan weer dat u uw nicht in vertrouwen nam, maar dat u niet alles aan haar vertelde (CGVS 2, p. 15). Deze tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen over het misbruik.

Vervolgens stelt u dat M. u wilde dwingen met hem te trouwen. Ook over dit gedwongen huwelijk legt u geen aannemelijke verklaringen af. Om te beginnen stelde u bij de DVZ dat u, in geval van een terugkeer naar Somalië, vreesde gedwongen te worden met M. te trouwen (vragenlijst CGVS, vraag 4), wat impliceert dat dat nog niet gebeurd was. Op het CGVS stelt u dan weer dan u wél onder dwang met hem getrouwd was (CGVS 1, p. 15, p. 18 & CGVS 2, p. 8). Deze tegenstrijdigheid tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen al aan.

Nog zijn uw verklaringen over de omstandigheden van de verloving met M. niet aannemelijk. Zo verklaart u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS dat hij om uw hand vroeg na uw gefaalde huwelijk met A. S. A. in 2015. Hij zou tegen uw familie hebben gezegd dat hij dat zou doen om uw eer en die van de familie te redden (CGVS 1, p. 11-12). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS stelt u dan weer dat M. al vlak na het overlijden van uw zus in 2011 tegen u zei dat hij met u wilde trouwen (CGVS 2, p. 7). Hij zou echter pas in 2015 aan uw familie om uw hand gevraagd hebben (CGVS 2, p. 7).

Erop gewezen dat hij, die er volgens u op gebrand was met u te trouwen en u daarvoor onder druk zette (CGVS 2, p. 7), wel erg lang wachtte om om uw hand te vragen, zegt u dat u hem telkens zei dat u er niet klaar voor was en dat hij u in de praktijk toch al als zijn vrouw behandelde gezien u in zijn huis woonde (CGVS 2, p. 7). Uw opmerking dat u tijd kon rekken door te zeggen dat u er niet klaar voor was komt echter niet aannemelijk over in het licht van uw overige beweringen dat hij u onder druk zette (CGVS 2, p. 7) en over zijn controlerende karakter (CGVS 2, p. 5). Uw opmerking dat M. geen haast had met u te trouwen omdat hij u in de praktijk toch al als zijn vrouw kon behandelen, verklaart de lange wachttijd evenmin, gezien u officieel wel op de huwelijksmarkt beschikbaar was en hij dus aan een ander kon verliezen. U klaart de aangehaalde onaannemelijkheid bijgevolg niet uit.

Voorts legt u geen aannemelijke verklaringen af over het tijdstip waarop de verbintenis voltrokken zou zijn. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud stelt u niet te weten wanneer het huwelijk voltrokken was (CGVS 1, p. 18), wat op zich al niet aannemelijk is gezien de belang van dit huwelijk in uw relaas. Daarop gewezen, zegt u enkel dat u het niet weet en dat u niet met hem wilde trouwen (CGVS 1, p. 18), wat de aangehaalde onaannemelijkheid niet uitklaart. Daarna verklaart u dat het huwelijk geregeld was nadat u weggelopen was (CGVS 1, p. 18), wat niet strookt met uw eerdere bewering dat uw familie zei dat u niet had mogen weglopen met die jongen [S.] omdat u al getrouwd was met deze man [M.] (CGVS 1, p. 18), wat inhoudt dat u al voor het weglopen gehuwd was. Op deze tegenstrijdigheid gewezen, verwijst u naar het verschil tussen beloofd zijn en getrouwd zijn (CGVS 1, p. 18), wat de aangehaalde tegenstrijdigheid echter niet uitklaart, gezien u stelde dat uw familie zei dat u niet had mogen weglopen met die jongen [S.] omdat u al gehuwd was met deze man [M.] (CGVS 1, p. 18). Opnieuw op de tegenstrijdigheid gewezen, zegt u dat u aan hem beloofd was, maar dat er nog geen nikkah had plaatsgevonden. De verbintenis zou later plaatsvinden (CGVS 2, p. 8-9). Ook dit antwoord klaart de aangehaalde tegenstrijdigheid niet uit. Zo wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen al aangetast.

Uiteindelijk stelt u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat er een nikkah was geweest tijdens uw afwezigheid (CGVS 1, p. 18). Deze verklaringen zijn niet in lijn met uw verklaringen tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS. Dan verklaart u dat u na uw terugkeer vanuit Afgoye gezegd werd dat u met hem [M.] moest trouwen. U zou teruggekeerd zijn op 10 maart 2018, en eind maart getrouwd zijn (CGVS 2, p. 8). Erop gewezen dat u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud zei niet te weten wanneer u getrouwd was, verandert u uw verklaringen opnieuw en zegt u dat u niet weet wanneer precies ze u aan hem hadden gegeven. Eens terug thuis zouden ze hebben gezegd dat u aan hem was verbonden. Er zou geen ceremonie zijn geweest (CGVS 2, p. 8, p. 9). Deze verklaringen druisen in tegen uw eerdere verklaringen over het tijdstip van de verbintenis en over de nikkah. Bovendien situeert u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud het tijdstip dat u beloofd werd aan M. tijdens uw afwezigheid in 2018 (CGVS 2, p. 9), terwijl u eerder beweerde dat u al kort na uw huwelijk met A. S. A. aan hem beloofd werd (CGVS 1, p. 12, p. 18). Daarop gewezen, zegt u dat u toen aan hem werd gegeven, maar dat er nog geen nikkah was (CGVS 2, p. 11). Gewezen op uw verklaring dat er ook in 2018 nog geen nikkah plaatsvond, zegt u dat u zelf niet bij de nikkah was en dat het zonder u werd geregeld (CGVS 2, p. 11), wat ingaat tegen uw vroegere verklaring dat er nog geen nikkah geweest was (CGVS 2, p. 9). U klaart de aangehaalde tegenstrijdigheid niet uit door nieuwe tegenstrijdigheden toe te voegen. Erop gewezen dat u enerzijds zegt dat er geen nikkah was, en anderzijds dat er wel een nikkah was maar dat u er niet bij aanwezig was, houdt u vol dat er een verbintenis was geweest tijdens uw afwezigheid (CGVS 2, p. 11). Het vasthouden aan één van de versies van uw verklaringen volstaat echter niet om de aangehaalde tegenstrijdigheid uit te klaren.

Bovendien biedt u geen verklaring voor het feit dat M. en uw familie jarenlang zouden hebben gewacht alvorens de verbintenis te sluiten. U stelt wel dat u telkens tijd trachtte te rekken (CGVS 2, p. 11), maar uw verklaringen daarover zijn niet coherent. Waar u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud nog stelt dat u tegen M. zei dat u het niet eens was met dit huwelijk en voorstelde om het uit te stellen (CGVS 1, p. 12), beweert u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud dat u tegenover M. beweerde het eens te zijn met het huwelijk maar het toch te willen uitstellen (CGVS 2, p. 7, p. 8, p. 12). Deze tegenstrijdigheid ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen nogmaals. Daarenboven is het weinig aannemelijk dat uw familie en M., over wie u stelt dat ze niet naar uw toekomst keken (CGVS 1, p. 12, p. 15) en dat ze enkel aan hun eigen belang dachten (CGVS 1, p. 15, p. 18) en dat ze akkoord gingen met het huwelijk om uw eer te redden na het gefaalde huwelijk met A. S. A. (CGVS 1, p. 12), rekening zouden houden met uw wens om het huwelijk nog wat uit te stellen, te meer omdat ze – volgens uw verklaringen – u in de echt konden verbinden zonder uw instemming of aanwezigheid (CGVS 1, p. 18 & CGVS 2, p. 11). Dit element zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen opnieuw op losse schroeven.

U verklaart daarnaast dat u weggelopen bent met S., een jongen met wie u een relatie had sinds 2017 (CGVS 1, p. 12). Uw verklaringen over deze relatie en over de gevolgen ervan zijn echter ook niet geloofwaardig. U verklaart dat u S. niet naar zijn clan vroeg omdat u zwaardere problemen had (CGVS 1, p. 13, p. 15 & CGVS 2, p. 12). Gezien het belang van clans in de Somalische maatschappij is dat echter niet aannemelijk. Daarop gewezen, verwijst u opnieuw naar uw eigen, zwaardere, problemen (CGVS 1, p. 15). Gezien hierboven blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan deze elementen, kan dit antwoord de aangehaalde onaannemelijkheid niet uitklaren. Bovendien bent u zelf het kind uit een huwelijk tussen een vader van een meerderheidsclan en een moeder van een minderheidsclan en zorgde dat voor problemen in uw familie (CGVS 1, p. 7, p. 13). In het licht van deze verklaringen is het nog minder aannemelijk dat u niet naar de clan van S. vroeg. Zo wordt afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Nog stelt u dat uw tante u steunde in uw relatie met S. en er zelfs blij mee was. U mocht met S. afspreken in het huis van uw tante (CGVS 1, p. 13, p. 15). Het is niet aannemelijk dat uw tante blij zou zijn en u zou steunen in deze relatie, gezien u beweert dat u toen al beloofd was aan M. Daarop gewezen, bevestigt u dat uw tante hiervan op de hoogte was, en stelt u dat u haar had verteld niet met M. te willen trouwen (CGVS 1, p. 15). Opnieuw op de onaannemelijkheid gewezen, herhaalt u dit antwoord (CGVS 2, p. 12). Op geen enkel moment klaart u de aangehaalde onaannemelijkheid uit. Ook dit draagt bij aan de teloorgang van de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Voorts verklaart u dat u S. op de hoogte had gesteld van uw problemen met M. (CGVS 1, p. 15). U zou hem echter niet verteld hebben dat u al aan M. beloofd was (CGVS 2, p. 12). Het is niet aannemelijk dat u S. bij uw familie om uw hand liet gaan vragen zonder hem op de hoogte te stellen dat u eigenlijk al aan een ander beloofd was. Hiermee geconfronteerd, zegt u dat uw tante u had gezegd dat alles wel goed zou komen (CGVS 2, p. 12), wat niet volstaat om de aangehaalde onaannemelijkheid uit te klaren. Bovendien stelt u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat uw familie op een gegeven moment overwoog om u met S. te laten trouwen om uw eer te redden (CGVS 1, p. 13), wat niet strookt met uw bewering dat u met M. zou moeten trouwen. Deze elementen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder.

Nadat uw familie weigerde u te laten trouwen met S. zou u op 25 januari 2018 weggelopen zijn met hem (CGVS 1, p. 13). U zou een nikkah met hem gehad hebben (CGVS 1, p. 16), maar weet de namen van de getuigen niet (CGVS 1, p. 16), wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover verder in het gedrang brengt.

U ging met S. naar een huis in de buurt van de luchthaven om er onder te duiken (CGVS 1, p. 13). Dat strookt niet met uw verklaring van bij de DVZ toen u zei dat jullie onderdoken in Afgoye (vragenlijst CGVS, vraag 5). Hierop gewezen, stelt u dat u dacht dat S. naar Afgoye was gegaan, en dat u daarom naar daar ging (CGVS 1, p. 16), wat niet volstaat om de aangehaalde tegenstrijdigheid uit te klaren, te meer omdat u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS de kans had om correcties aan te brengen bij uw vroegere verklaringen en u dit element niet vermeldde (CGVS 1, p. 4). Bovendien stelde u bij de DVZ dat u en S. ongeveer een maand ondergedoken waren, toen uw familie u daar kwam ophalen. S. was bang en vluchtte (vragenlijst CGVS, vraag 5). Ook dit is niet in overeenstemming met uw latere verklaringen. Op het CGVS stelt u immers dat u en S. in het huis in de buurt van de luchthaven onderdoken en dat S. daar na tien dagen wegluchtte nadat hij hoorde dat zijn broer gedood werd en hij zelf bedreigd werd (CGVS 1, p. 13 & CGVS 2, p. 13). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, ontkent u simpelweg uw vroegere verklaringen (CGVS 1, p. 17). Opnieuw wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondermijnd. Nog gevraagd waarom u bij de DVZ niets zei over de dood van S.'s broer, nochtans de reden van zijn vlucht, antwoordt u dat u alles moest samenvatten (CGVS 2, p. 13), wat niet voldoende uitklaart waarom u zijn dood toen niet kort vermeldde, temeer gezien er uit het verslag blijkt dat er tijd was voor bijkomende vragen (vragenlijst CGVS, vraag 5).

Hoe dan ook zijn uw verklaringen over de vlucht van S. niet aannemelijk. U verklaart dat hij telefonisch bedreigd werd en gewoon wegrende (CGVS 1, p. 13). Daarna blijkt dat S. eerst een dreigtelefoontje kreeg en daarna telefonisch ingelicht werd over de dood van zijn broer. Daarna zou hij weggelopen zijn (CGVS 1, p. 17). Een eerste keer gevraagd wie S. inlichtte over de dood van zijn broer, zegt u enkel dat het mensen waren. Hetzelfde gevraagd, ontwijkt u de vraag opnieuw. Pas wanneer de vraag u nogmaals gesteld wordt, zegt u dat het de burens waren (CGVS 1, p. 17). Dat u pas na meerdere keren kan antwoorden op deze vraag, doet eens te meer vermoeden dat u een verzonnen verhaal vertelt. Daarnaast is het niet aannemelijk dat S. zonder veel woorden, zonder afscheid, zonder bagage of vervoermiddel simpelweg zou weggerend zijn na het telefoontje (CGVS 1, p. 17).

Daarop gewezen herhaalt u wat u eerder vertelde, maar u klaart de aangehaalde onaannemelijkheid niet uit (CGVS 1, p. 17). Nogmaals wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen zo aangetast.

Ook uw verklaringen over waar S. zich zou bevinden zijn niet coherent. Waar u bij de DVZ nog aangaf dat hij naar Kenia gevlucht was (vragenlijst CGVS, vraag 5), zegt u op het CGVS dat u niet weet waar S. zich bevindt. Hij zou u dat niet vertellen (CGVS 1, p. 21). Op deze tegenstrijdigheid gewezen, herhaalt u dat u nooit precies weet waar hij zich op een bepaald moment bevindt. Opnieuw gewezen op de tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen, beweert u dat men u vroeg waar S. de laatste keer was (CGVS 1, p. 21), terwijl uit het verslag blijkt dat u zelf vertelde dat S. naar Kenia vluchtte (vragenlijst CGVS, vraag 5). U klaart de aangehaalde tegenstrijdigheid niet uit. Bovendien legt een attest neer waaruit moet blijken dat S. nog tot oktober 2018 zijn werk in Mogadishu zou hebben uitgevoerd, wat niet strookt met uw bewering dat hij begin februari 2018 wegvluchtte (CGVS 2, p. 13). Daarop gewezen, herhaalt u dat u niet weet waar S. verblijft (CGVS 2, p. 17), wat weinig aannemelijk is gezien u wel contact met hem hebt en hij u documenten stuurt (CGVS 1, p. 21). Deze elementen zetten de geloofwaardigheid van uw verklaringen eens te meer op losse schroeven.

Na S.'s vlucht zou u zelf naar Afgoye zijn gegaan omdat u dacht dat ook S. daar zou zijn (CGVS 1, p. 16 & CGVS 2, p. 13). Op 10 maart 2018 zou uw familie u daar zijn komen ophalen en naar huis gebracht hebben (CGVS 1, p. 18). U kan echter niet uitklaren hoe uw familie wist dat u zich in Afgoye bevond. Hiernaar gevraagd, stelt u dat er misschien leden van uw clan dit doorverteld hadden. U kan echter niet aangeven wie dat zou gedaan hebben (CGVS 1, p. 18). Uw antwoord blijft dus zuiver speculatief, en volstaat niet om deze onaannemelijkheid uit te klaren. Zo wordt de geloofwaardigheid van uw relaas nogmaals ondermijnd.

Niet lang na uw terugkeer zou u ontdekt hebben dat u zwanger was. Ook hierover legt u echter tegenstrijdige verklaringen af. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaart u dat u uw stiefmoeder als eerste over de zwangerschap vertelde (CGVS 1, p. 19). Later blijkt dan weer dat u de zwangerschap eerst aan M. opbiechtte en dat hij het aan zijn schoonmoeder vertelde (CGVS 2, p. 14). Geconfronteerd met uw vroegere verklaring, herhaalt u dat M. u voor was en het nieuws zelf aan zijn schoonmoeder vertelde (CGVS 2, p. 15). Deze tegenstrijdigheid tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder aan.

U legt wel een geboorteakte neer waaruit moet blijken dat u een zoon hebt samen met S. Er kan echter weinig waarde gehecht worden aan dit attest. Zo blijkt dat de betrouwbaarheid van Somalische documenten bijzonder laag is, waardoor de bewijswaarde afhangt van de geloofwaardigheid van de verklaringen, die in uw geval erg beperkt is. Nog geeft u zelf toe dat u zelf aan het ziekenhuispersoneel gevraagd hebt de naam van S. op het document te zetten als naam van de vader van het kind (CGVS 1, p. 22), waaruit blijkt dat u in staat bent om frauduleuze documenten te bekomen. Daardoor vermindert de bewijswaarde van dit document nog verder.

Nog stelt u dat u na de geboorte van uw zoon contact nam met S.'s familie om de zaken te regelen. U hield immers vol dat het kindje S.'s zoon was, terwijl M. en de rest van de familie volhielden dat M. de vader was. Het is echter niet aannemelijk dat uw familie wel geloofde dat M. de vader was, maar niet geloofde dat hij u misbruikt had (CGVS 1, p. 14, p. 20), gezien u toch binnen een bepaalde periode zwanger moest zijn geraakt van hem. Daarop gewezen, herhaalt u enkel de chronologie van uw relaas (CGVS 1, p. 22), maar klaart u deze onaannemelijkheid niet uit. Nogmaals vermindert de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Bovendien legt u tegenstrijdige verklaringen af over M.'s interesse in het kind. Aanvankelijk stelt u dat hij eigenlijk enkel in u geïnteresseerd was. Nu u weg bent, wil hij het kind niet meer (CGVS 1, p. 22). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaart u dan weer dat M. in de zomer van 2020 naar uw moeder zou zijn gegaan om uw zoon voor zich op te eisen (CGVS 2, p. 4). Ook deze tegenstrijdigheid doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U verklaart dat beide families, die van S. en de uwe, uiteindelijk begin april 2019 samen kwamen om de zaken te regelen. Het gesprek ontaardde in een ruzie waarbij M. zelfs een wapen trok. Uw tante zou daarop besloten hebben dat u tijdelijk bij haar moest wonen, anders zou M. u slecht behandelen. U verbleef nog zes weken bij uw tante, waarna u het land verliet (CGVS 1, p. 14, p. 21). Uw verklaringen over deze gang van zaken stroken evenwel niet met uw vroegere verklaring van bij de DVZ, toen u beweerde dat u ondergedoken was (vragenlijst CGVS, vraag 5). Hierop gewezen, herhaalt u dat u in het huis van uw tante was (CGVS 2, p. 15).

Erop gewezen dat uw familie wist waar u verbleef, en dat dit dan bezwaarlijk als onderduiken bestempeld kan worden, verklaart u dat uw tante u verstopte en er alles aan deed om te voorkomen dat M. te weten kwam waar u was. Erop gewezen dat u eerder verteld had dat uw tante aan uw familie verkondigde dat u bij haar zou verblijven en dat uw familie dus op de hoogte was van uw verblijfplaats, bevestigt u dat uw familie wel wist waar u verbleef (CGVS 2, p. 15), zonder de opeenvolgende tegenstrijdigheden uit te klaren. Dat u zonder problemen uw verklaringen verandert wanneer u geconfronteerd wordt met tegenstrijdigheden, tast de geloofwaardigheid van uw relaas eens te meer aan.

Omwille van al deze redenen moet worden geconcludeerd dat u de vervolgingsfeiten die u inroept niet aannemelijk hebt gemaakt. Ze vormen bijgevolg geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft uw kortstondige huwelijk met A. S. A. merkt het CGVS op dat hieruit evenmin een nood aan internationale bescherming in uwen hoofde kan worden afgeleid. U verklaart wel dat u naar aanleiding van dit gefaalde huwelijk uw studies moest stoppen (CGVS 1, p. 11). Dat is onvoldoende zwaarwichtig om aanleiding te geven tot internationale bescherming. U verklaarde nog dat uw familie u toen kaal schoor en sloeg (CGVS 1, p. 11), wat wel verwerpelijk is, maar eveneens onvoldoende zwaarwichtig om internationale bescherming aannemelijk te maken. Bovendien rijzen er ook hier geloofwaardigheidsproblemen, gezien u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud enkel 'A.' zegt, wanneer gevraagd wordt wie van uw familie u sloeg (CGVS 1, p. 12). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud zegt u dan weer dat niet alleen uw broer A. maar ook uw broer J. u sloeg (CGVS 2, p. 11), zonder evenwel te verklaren waarom u hem de eerste keer niet vermeldde. Wat er ook van zij, deze gebeurtenissen dateren van meer dan drie jaar voor uw vertrek (CGVS 1, p. 4, p. 11), en u kon in de jaren nadien probleemloos – aan uw overige problemen kan immers geen geloof worden gehecht – op dezelfde plek blijven wonen. Deze elementen zijn bijgevolg niet langer actueel. U verklaart nog dat uw familie u naar aanleiding van dit gefaalde huwelijk uithuwelijkte aan M. (CGVS 1, p. 11-12). Gezien u echter geen geloofwaardige verklaringen aflegt over M. en uw relatie met hem, kan ook dit element geen aanleiding geven tot internationale bescherming.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016, beschikbaar op respectievelijk <https://www.refworld.org/docid/52d7fc5f4.html> en <https://www.refworld.org/docid/573de9fe4.html>, of <https://www.refworld.org>, in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 21 april 2020 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_veiligheidssituatie_in_mogadishu_20200421.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd

documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Mogadishu in Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 21 april 2020) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is sinds 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren in Mogadishu, dat voor hen een gewild doelwit is vanwege de aanwezigheid van overheidsinstanties en internationale organisaties. In Mogadishu gebruikt al-Shabaab, in tegenstelling tot de rurale gebieden, dan ook eerder terreur en politiek geweld. Mogadishu wordt tijdens de verslagperiode getroffen door regelmatige terreuraanslagen (meestal met geïmproviseerde explosieven, IED's) en door doelgerichte aanslagen tegen personen verbonden aan de overheid en tegen veiligheidspersoneel (meestal met vuurwapens of granaten). De meeste gewelddaden in de hoofdstad worden toegeschreven en/of opgeëist door al-Shabaab. De door al-Shabaab geclaimde aanslagen viseren zowel overheidsgebouwen, overheidsfunctionarissen en veiligheidstroepen als restaurants en hotels populair bij regerings- en veiligheidspersoneel. Hierbij vallen soms burgerdoden. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld echter nog steeds als doelgericht. Al-Shabaab stelt zelf dat ze geen burgers viseren als doelwit, maar dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. Door de toegenomen militaire acties in 2019 tegen al-Shabaab in de regio rond de hoofdstad en het opvoeren van de veiligheidsmaatregelen in de stad, daalt het aantal complexe aanslagen met autobommen in de hoofdstad. Het aantal aanslagen met IED's neemt echter toe. Eind december 2019 maakt al-Shabaab met een aanslag op een druk kruispunt naar schatting bijna 100 doden, waaronder burgers. Deze aanslag zet kwaad bloed bij de bevolking die dit toont in een betoging enkele dagen later. Voor de eerste keer verontschuldigt al-Shabaab zich publiekelijk voor de burgerdoden en de geleden materiële schade. De activiteiten van ISS (Islamitische Staat in Irak en de Levant in Somalië) zijn erg beperkt in de hoofdstad. Zo eist ISS in de onderzochte periode slechts twee gewelddadige incidenten op. Naast gewelddaden door terreurgroepen zijn er ook nog andere actoren verantwoordelijk voor het geweld, zoals de Somalische veiligheidsdiensten, AMISOM en onbekende gewapende groepen. Er is ook sprake van gewelddadige clanconflicten en criminele incidenten die soms burgerdoden eisen. In vergelijking met de vorige verslagperiode is het totaal aantal gewelddadige incidenten gemiddeld echter gedaald. Ook het aantal gewelddadige incidenten waar specifiek burgers slachtoffer van werden (de categorie violence against civilians), is verder gedaald. Het merendeel van deze incidenten zijn gerichte moorden met vuurwapens, meestal op zakenlui, ambtenaren en clanoudsten.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014]

UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatie richtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen nog steeds positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de verdere heropleving van de economische activiteit en een lichte verbetering van sociale basisdiensten zoals gezondheidszorg en onderwijs. De snelle verstedelijking zorgt voor een boost in de bouwsector. Dit ondanks de toestroom van IDP's in Mogadishu die geweld en natuurrampen ontvluchten, en waardoor Mogadishu sinds 2018 de dichtstbevolkte stad in Afrika is en voor vele uitdagingen staat. De ontheemden in Mogadishu bevinden zich in een kwetsbare situatie. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit de diaspora nog steeds terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. De economie groeit er en er wordt steeds meer geïnvesteerd vanuit de diaspora. De inspanningen van de lokale bevolking en de terugkerende Somaliërs uit de diaspora veranderen de economische scene in Mogadishu. Wat de sociale basisdiensten betreft, dient te worden opgemerkt dat, ondanks de armoede in Mogadishu, de toegang tot basisvoorzieningen zoals elektriciteit, water, riolering, verbeterde huisvesting, onderwijs en gezondheid hoger is in de hoofdstad dan in de rest van het land. Zo telt Mogadishu een zestigtal ziekenhuizen, zowel publieke en privéklinieken, en een negentigtal gezondheidscentra. Voorts zijn er ongeveer 250 basisscholen, 200 middelbare scholen en ongeveer 100 instellingen voor hoger onderwijs te vinden. In november 2018 lanceerde men een project om het technische en beroepsgerichte onderwijs en opleidingen te rehabiliteren in Mogadishu. De toegenomen stabiliteit leidt ertoe dat steeds meer jongeren toetreden tot het basis- en secundair onderwijs. In juni 2019 studeerden voor de eerste keer in bijna 3 decennia tijd studenten af aan de Somali National University in Mogadishu.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Mogadishu in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Mogadishu. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De overige documenten die u neerlegt veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw schooldiploma kan hoogstens uw verklaringen over uw scholingsgraad ondersteunen. Die worden niet in vraag gesteld in deze. De medische attesten over uw zwangerschapsafbreking ondersteunen uw verklaringen hierover. U verbindt echter zelf geen vrees aan deze zwangerschapsafbreking. Er zijn geen indicaties dat men in Somalië hiervan op de hoogte zou zijn of dat u hierdoor problemen zou ondervinden ingeval van een terugkeer (CGVS 2, p. 17). De werkdocumenten van een zekere S. O. A. kunnen hoogstens aantonen dat een persoon met deze naam dit werk deed. U hebt evenwel niet aangetoond dat u een relatie had met deze persoon, noch dat u een kind met hem heeft. Deze stukken bieden bijgevolg geen steun voor uw verklaringen.

Het medisch attest waarin staat dat u besneden bent ondersteunt uw verklaringen hierover. Uw besnijdenis wordt in deze niet betwist, maar volstaat niet om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Er kan immers geen toekomstgericht(e) vrees of risico aan verbonden worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Het verzoekschrift bevat twee middelen.

- In een eerste middel voert verzoekster een schending aan van de volgende bepalingen:

*“Schending van artikel 48/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.
Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.
Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”*

Zij licht toe als volgt:

“II.1.1. De verwerende partij stelt in haar beslissing dat er geen aanwijzingen zouden zijn dat verzoekende partij nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

Verwerende partij verwijt verzoekende partij doorheen heel haar beslissing vermeende tegenstrijdigheden en omissies tussen haar verklaringen op de DVZ en haar gehoren op het CGVS.

Verwerende partij is niet ernstig in haar kritiek. Allereerst geeft verwerende partij zelf aan dat verzoekende partij een bijzonder kwetsbaar profiel heeft en dat zij - omwille van haar traumatisch verleden - nood had aan bijkomende steunmaatregelen, namelijk een protection officer (hierna PO) die gespecialiseerd is in het horen van misbruikte vrouwen en een vrouwelijke tolk. Deze maatregelen werden enkel voorzien op haar gehoren op het CGVS.

[citaat uit de bestreden beslissing]

Op de DVZ voelde verzoekende partij zich bijzonder gestresseerd en ongemakkelijk. Zij werd als een “nummer” behandeld en moest snel snel haar relaas samenvatten, kreeg op geen enkel ogenblik de tijd om rustig haar relaas te doen, en werd telkens onderbroken om het kort en bondig te houden gezien zij op het CGVS over voldoende tijd zou beschikken om alles in detail te vertellen. Van enige privacy was er evenmin sprake, mensen liepen binnen en buiten en verzoekende partij was helemaal in de war.

De verwerende partij had zelf 2 gehoren nodig op het volledige relaas van verzoekende partij te begrijpen, maar meent haar thans vermeende tegenstellingen te kunnen verwijten en te stellen dat zij bepaalde zaken niet of anders zou hebben verteld bij de DVZ?? Dit tart werkelijk alle verbeelding.

Rekening houdend met het profiel van verzoekende partij, meent zij dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en haar ten onrechte tegenstrijdigheden verwijt. Zij volhardt dan ook in haar verklaringen zoals gedaan op het CGVS, maar zij bijgestaan werd door een vrouwelijke PO, een vrouwelijke tolk en een raadsman. Zij kreeg er de kans om haar relaas te doen en zaken uit te klaren waar nodig.

Verwerende partij stelt eerstens dat verzoekende partij ‘incoherente verklaringen’ zou hebben afgelegd over M. - quod certe non:

[citaat uit de bestreden beslissing]

Verzoekende partij volhardt - zoals hierboven reeds aangehaald in haar verklaringen zoals gedaan op het CGVS - maar zal enkele duidingen geven omtrent de opmerkingen van verwerende partij.

Eerstens ziet zij niet in waarom zij M. niet als een vaderfiguur zou kunnen zien en anderzijds verklaren dat hij geen goed persoon was. Hij was de echtgenoot van haar zus en verzoekende partij zag hem inderdaad als een vaderfiguur, maar hij behandelde haar nooit goed.

Tweedens bedoelde zij dat zij nooit de vrijheid kreeg om in haar vrije tijd naar buiten te gaan en af te spreken met mensen buiten de familie. Wel mocht zij naar school en naar haar tante.

Wat de betrokkenheid van M. bij Al Shabab betreft, was dit enkel een vermoeden dat verzoekende partij had, uiteraard kan zij dit niet hardmaken met bewijzen. Het is niet zo dat M. ‘een lidkaart’ hiervan had dat verzoekende partij zou kunnen voorleggen.

Verwerende partij verwacht het onmogelijk van haar.

II.1.2. Verwerende partij stelt vervolgens het volgende:

[citaat uit de bestreden beslissing]

Verzoekende partij heeft helemaal geen tegenstrijdige verklaringen afgelegd tijdens haar eerste en tweede gehoor. Zoals zij verklaarde, nam zij haar nicht in vertrouwen, maar zij durfde ook niet alles te vertellen aan haar. Zij vertelde aldus bepaalde delen van haar problemen met M., maar was nog steeds bang om volledig open kaart te spelen gezien zij de gevolgen er niet van kende.

Op de DVZ verklaarde zij inderdaad dat zij bij terugkeer gedwongen zou worden om met M. te trouwen. Gezien deze trouw buiten haar wil en achter haar rug om geregeld was door haar familie, had zij nog nooit samen gewoond met M. Bij terugkeer naar Somalië vreesde ze dat zij geen andere keus zou hebben dan met hem als vrouw samen te wonen, een gedwongen huwelijk dus. Dit was niet zo eenvoudig uit te leggen op de paar minuten die zij kreeg op de DVZ.

Aangaande de intentie van M. om met verzoekende partij te trouwen (in 2011) en zijn effectieve vraag om haar hand (in 2015), begrijpt verzoekende partij niet wat hier tegenstrijdig aan is. Dat hij 4 jaar gewacht heeft om haar hand effectief te vragen aan de familie is geen verwijt die aan verzoekende partij kan worden gemaakt. Zij kan immers niet verantwoordelijk gesteld worden voor het doen en laten van derden.

II.1.3. Verwerende partij verwijt haar vervolgens opnieuw niet exact te weten wanneer zij uitgehuwelijkt werd aan M.:

[citaat uit de bestreden beslissing]

De waarheid is dat verzoekende partij gewoonweg niet weet wanneer de verloving, de officiële verbintenissen en het huwelijk plaatsvonden. Er werd haar immers nooit om haar toestemming gevraagd, alles werd buiten haar wil om geregeld.

Verwerende partij verliest klaarblijkelijk het profiel en de traumatische ervaringen die verzoekende partij sinds haar jeugd heeft doorstaan volledig uit het oor en verwacht van verzoekende partij een klaar en duidelijk chronologisch relaas. Dit is voor verzoekende partij onmogelijk om tot in detail na te vertellen en te herbeleven.

Verwerende partij stelt rekening te hebben gehouden met haar profiel en voorzien te hebben in een PO die gespecialiseerd is in verhoren van asielzoekers die met een traumatisch verleden kampen, doch heeft zij hier op geen enkel ogenblik rekening mee gehouden bij het nemen van huidige beslissing. Dit is niet ernstig.

II.1.4. Vervolgens vindt verwerende partij er niets beters op dat het relaas van verzoekende partij van de hand te doen omdat zij haar verklaringen 'niet aannemelijk' vindt:

[citaten uit de bestreden beslissing]

Dergelijke subjectieve redenering ontnemt verzoekende partij alle kans om de broodnodige bescherming te krijgen die zij nodig heeft. Dat verwerende partij iets 'niet aannemelijk' vindt, betekent niet dat het niet zou zijn voorgevallen of dat verzoekende partij daarom internationale bescherming kan worden onzegd. Dit is een persoonlijk aanvoelen van verwerende partij niet gestoeld op enig objectief element. Vanuit een Westers standpunt kan het dan wel onaannemelijk lijken voor verwerende partij, verzoekende partij kan echter alleen maar vertellen wat haar is overkomen en waarom zij is moeten vluchten uit haar land. Dat verwerende partij hier niet in kan komen, is eerder een teken van een gebrek aan inlevingsvermogen dan van een ongeloofwaardig relaas van verzoekende partij.

Dergelijke motivering gaat dan ook niet op.

II.1.5. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

In casu heeft de verzoekende partij alle verzuchtingen van verwerende partij weerlegd en aangetoond dat zij weldegelijk de waarheid heeft verteld waarom zij uit Somalië is moeten vluchten.

Zij meent dan ook dat zijn in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus."

- In een tweede middel voert verzoekster een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van artikel 48/4 VW

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”

Verzoekster licht toe als volgt:

“II.2.1. Verwerende partij meent dat verzoekende partij evenmin in aanmerking zou komen voor de subsidiaire beschermingsstatus en dat zij zich op een veilige manier in Mogadishu zou kunnen vestigen - quod certe non.

Er kan immers moeilijk gesteld worden dat de situatie in Mogadishu niet noopt tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verwerende partij baseert zich hoofdzakelijk op de COI Focus “Somalië: veiligheidssituatie in Mogadishu” van 21 april 2020 om de veiligheidssituatie in Mogadishu te beoordelen. Zij erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch gaat zij dit vervolgens ten onrechte relativiseren. Over het algemeen blijkt echter uit het rapport dat de veiligheidssituatie in geheel Somalië nog steeds precair is:

[citaat uit COI Focus]

Elke burger riskeert er zijn leven door de prominente aanwezigheid van al-Shabaab (AS). AS blijft zeer actief in Somalië ondanks grote militaire druk:

[citaat uit COI Focus]

Zeker Mogadishu is een gewild doelwit van AS gezien de aanwezigheid van overheidsinstanties en internationale organisaties:

[citaat uit COI Focus]

Verwerende partij benadrukt steevast dat AS gericht geweld pleegt waarbij burgers niet het directe doelwit zijn. Ze geeft daarnaast toe dat hierbij “soms” burgerdoden vallen. Dit is echter een understatement. Verwerende partij kan dan wel een theoretisch betoog uiteenzetten dat de aanslagen gericht zouden zijn op overheidspersoneel, in de praktijk blijkt dat meer dan “soms” de gewone burgers slachtoffer worden van deze aanslagen:

Op 2 maart 2019 gebeurde er een zware aanslag met vuurgevecht waarbij minstens 36 doden vielen. (<https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2Q19/Q3/02/zeker-36-doden-en-tientallen-gewonden-bij-aanslag-en-vuurgevecht>)

Op 24 juli 2019 gebeurde er een aanslag waarbij minstens 7 doden vielen. (<https://www.hln.be/nieuws/buitenland/zeker-zeven-doden-bij-aanslag-op-stadshuis-mogadishu-a9534eed/>)

“Op 29 oktober 2019 gooien onbekenden een handgranaat naar een politiekantoor in het district Hawl Wadaag. Hierdoor sterven een onbekend aantal burgerslachtoffers.

In het district Dayniile voert AS op 11 november 2019 een aanslag uit op het SNA met een radio controlled improvised explosive (RCIED). Het SNA opent hierop het vuur op de AS-militanten. De door ACLED geraadpleegde anonieme bron heeft geen gegevens over eventuele doden en/of gewonden.

Op 10 december 2019 vallen minstens vijf AS-strijders, vermomd als politieagenten, het Somali Youth League (SYU)-hotel in de buurt van het presidentieel paleis aan met granaten en vuurwapens. Tijdens een vuurgevecht met de veiligheidsdiensten kunnen een 80-tal hotelgasten ontsnappen. ACLED registreert vijf doden. Reuters stelt dat drie burgers en twee soldaten om het leven kwamen en vijf AS-strijders. Volgens AS kwamen 25 mensen om het leven.

In het district Wadajir gooien op 29 januari 2020 vermoedelijke Al-Shabaab-strijders een granaat naar het huis van een politieagent. Aanwezige agenten beantwoorden deze aanval met een vuurgevecht. Hierbij raken een onbekend aantal burgers gewond.

Op 28 februari 2020 ontstaat een gevecht tussen verschillende Somalische militairen langsheen clanlijnen (Hawiye versus Abgal) in het district Dharkenley. ACLED vermeldt drie dodelijke slachtoffers zonder er expliciet bij te vermelden of het om militairen of burgers gaat.

Op 19 september 2019 ontploft een landmijn op de Maka al- Mukaramastraat, een van de drukste straten van de stad. AS eist deze aanslag op die gericht was tegen het parlementslid Abdulkadir Arabow. Deze overleeft de aanslag. De geraadpleegde bronnen vermelden twee tot zeven doden. Volgens de door ACLED geraadpleegde bronnen vallen er minstens drie (sommige bronnen stellen zeven) burgerdoden. Radio Dalsan schrijft dat minstens twee mensen stierven en verschillende anderen gewond raakten door deze ontploffing, waaronder Arabow.

Op 6 november 2019 ontsnapt een leraar, die lesgeeft aan voormalige AS-strijders, aan een IED-aanslag in het district Yaaqshiid.

Twee burgers sterven op 25 januari 2020 in het district Dharkenley wanneer een UVIED ontploft, vastgemaakt aan het privévoertuig van een soldaat.

In het district Hawl Wadaag laten onbekende gewapende mannen op 16 februari 2020 een IEP ontploffen in de buurt van een checkpoint. Twee burgers in een tuktuk sterven en drie anderen raken gewond.

AS gooit op 16 september 2019 een handgranaat naar Somalische soldaten in het district Dharkenley. Hierbij raken een soldaat en een burger gewond.

“De dodelijkste aanslag in meer dan twee jaar tijd pleegt AS op 28 december 2019. Een vrachtwagen met explosieven ontploft tijdens het spitsuur aan het Ex-Control-checkpoint en maakt tussen de 76 en de 100 doden. Op 2 januari 2020 betogen honderden inwoners van Mogadishu, op initiatief van de Benadir Regional Administration (BRA), tegen het geweld door AS. Dergelijke betogingen zijn een zeldzaamheid uit angst voor vergeldingsacties van AS.” (COI rapport blz. 12)

Op 8 januari 2020 voert AS een zelfmoordbomaanslag in de buurt van het Somalische parlement uit, waarbij Bile Ismail, de directeur van Financiën van het ministerie voor Vrouwen- en Mensenrechtenontwikkeling, sterft. De geraadpleegde bronnen hebben het over vier burgerdoden en minstens tien gewonden.” (COI rapport blz. 26-29)

17 augustus 2020: Zeker 17 doden bij aanval tegen hotel in de Somalische hoofdstad Mogadishu: na een urenlang vuurgevecht konden de ordediensten een einde maken aan de aanval. In totaal zouden zeker 17 mensen gedood zijn, onder wie vijf daders. Volgens de politie zijn onder de slachtoffers twee regeringsmedewerkers, drie hotelbewakers en vier burgers. (<https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2020/08/16/explosies-en-geweervuur-bij-bestorming-van-hotel-in-de-somalisch/>)

Verzoekende partij wijst voorts op een arrest van september 2014 van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk waarin gesteld wordt dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamitische beweging kunnen aangeduid worden. Dit is een gemakkelijke en naïeve veronderstelling... In de praktijk, weet men immers nooit waar en wanneer een aanslag zal plaatsvinden. Zo zijn niet alleen overheidsinstellingen of internationale organisaties doelwit, maar ook IDP-kampen, restaurants, markten, shoppingcentra en hotels. Ga dit maar eens voortdurend ontwijken...Volgende bronnen bevestigen dat burgers nergens veilig zijn:

[citaat uit COI Focus]

In het *“World Report 2020: Somalia”* van Human Rights Watch wordt nogmaals bevestigd dat Al-Shabaab zowel gerichte als willekeurige aanvallen uitvoert tegen burgers:

“Al-Shabaab abuses

Al-Shabab executed after unfair trials individuals it accused of working or spying for the government and foreign forces, with media reporting an uptick in executions mid-year; and extorted “taxes” through threats. Al-Shabab conducted targeted and indiscriminate attacks against civilians and civilian infrastructure using improvised explosive devices (IEDs), suicide bombings, and shelling, as well as assassinations, particularly in Mogadishu and Lower Shabelle, which resulted in over 750 civilian deaths and injuries, according to the UN.”

II.2.2. Verwerende partij probeert de situatie verder te relativeren door erop te wijzen dat in vergelijking met de vorige verslagperiode het totaal aantal gewelddadige incidenten gemiddeld gedaald is:

[citaat uit COI Focus]

Dergelijke vergelijking maken tussen twee relatief korte verslagperiodes zegt echter niets over een blijvende verbetering of het stabiliseren van de situatie. Zoals hierboven reeds aangegeven blijft deze volatiel:

[citaat uit COI Focus]

Bovendien blijven de absolute cijfers hallucinant: 233 incidenten waarbij 282 slachtoffers vielen, is niet niets...

Ook uit de Somalia-factsheet van de European civil protection and humanitarian aid operations van de Europese Commissie blijkt dat de situatie er anno 2020 niet op is verbeterd. Meer nog, in 2020 vond in verschillende delen van het land een toename van botsingen tussen clans en gewelddadige conflicten plaats:

“For almost 3 decades, conflict has been the main driver of Somalia’s humanitarian crisis. Insurgent armed groups remain the biooest source of insecurity, carrying out indiscriminate attacks on Somalis, kidnappings and forcefully recruiting children. Pervasive insecurity in Somalia impedes access for humanitarian organisations and restricts the ability of Somalis to support themselves economically. As of 2020, several parts of the country have reported an upsurge in crosscommunitv clashes and violent conflict.”

II.2.3 In haar motivering focust verwerende partij zich hoofdzakelijk op de acties van AS om de veiligheidssituatie te beoordelen. Ook andere groepen gebruiken echter geweld tegen burgers. Zo sterft nota bene een kwart van het aantal burgerslachtoffers door toedoen van het Somalische leger:

[citaat uit COI Focus]

Het "World Report 2020: Somalia" van Human Rights Watch bevestigt het misbruik en geweld, zelfs tegenover kinderen, door de Somalische overheid:

"Abuses by government and allied forces

Somali Government forces responded to a handful of largely peaceful demonstrations with lethal force. In May, security forces killed at least one child as students peacefully protested in Beletwevn, following a government decision to postpone exams.

In December 2018, during the run-up to regional presidential elections in Baidoa, Ethiopian forces arrested Mukhtar Robow, a former Al-Shabab leader who ran for the regional presidency, sparking protests. Security forces, notably police forces, responded with lethal force, killing at least 15 protesters and injuring many others between December 13 and 15, according to the UN. Amnesty International documented the killing of a member of parliament and a child on December 14. Dozens were arbitrarily arrested, reportedly including children.

Dozens of government and security officials as well as former electoral delegates and clan elders who had been involved in the 2016 electoral process, were assassinated; Al-Shabab claimed responsibility for some of the killings.

Military courts continue to try defendants in a broad range of cases, including for terrorism-related offenses, in proceedings that violate fair trial standards. According to media reports and the UN, between December 31, 2018, and early November, 2019, the government had carried out at least 16 executions, all for alleged terrorism-related offenses. "

Ook het interclangeweld in Mogadishu baart zorgen:

[citaat uit COI Focus]

II.2.4. Tegen dit geweld bieden de Somalische veiligheidsdiensten weinig tot geen bescherming. Meer nog: de Somalische veiligheidsdiensten zijn corrupt, plegen zelf mensenrechtenschendingen zonder hiervoor gestraft te worden en zijn geïnfilteerd door AS. Gezien Somalische burgers niet op hun eigen veiligheidsdiensten kunnen rekenen voor bescherming, moeten ze beroep doen op alternatieven. Clanaffiliatie biedt volgens professor Hills de beste bescherming. Men moet dan wel tot een meerderheidsclan behoren en dan nog kan die geen bescherming bieden tegen alle geweld. Behoort men tot een minderheidsclan, zoals verzoekende partij, dan staat men er volkomen alleen voor en is men potentieel kwetsbaarder voor criminaliteit zoals diefstal en verkrachting.

[citaten uit COI Focus]

II.2.5 Niet voor niets heeft de VN Veiligheidsraad in haar resolutie van 28 augustus 2020 het mandaat van AMISOM verlengd tot 31 augustus 2021. Ze uit haar ernstige bezorgdheid over de blijvende dreiging van al-Shabaab en ernstige mensenrechtenschendingen:

"Expressing serious concern at the ongoing threat posed by Al-Shabaab, as well as the presence of affiliates linked to Islamic State in Iraq and the Levant (ISIL, also known as Da'esh), condemning the attacks by Al-Shabaab in Somalia and the region, including the attack on 28 December 2019 which killed over 90 people and injured over 140, expressing concern at the increase in the use of Improvised Explosive Devices (IEDs), and reiterating its determination to support comprehensive efforts to reduce the threat posed by Al-Shabaab in Somalia."

[...]

Condemning continued violations of international humanitarian law and violations and abuses of human rights, expressing deep concern in particular at violations and abuses committed against children and those involving sexual and gender-based violence in conflict and postconflict situations, recognising that women and girls are disproportionately affected by these violations and abuses in Somalia, recalling the 2020 Conclusions on Children and Armed Conflict (S/2020/174), resolution 1325 (2000) and all subsequent resolutions on Women, Peace and Security, encouraging the swift enactment of the Somali Child Rights Act, underscoring the need to respect, protect and promote human rights, end impunity, and hold accountable those responsible for violations or abuses of human rights and violations of international humanitarian law, and reaffirming its support for the United Nations' zero tolerance policy on sexual exploitation and abuse."

[...]

"Strongly condemns continued attacks by the terrorist group Al-Shabaab, including attacks in the region, on the United Nations Compound in Mogadishu and AMISOM facilities, and urges the FGS, AM I SOM and the United Nations to work closely on strengthening safety and security for the United Nations and AU facilities and staff";

II.2.6 Ook de berichtgeving van de Belgische en Nederlandse Ministeries van Buitenlandse Zaken liegt er niet om:

FOD Buitenlandse Zaken België:

“Terrorisme

In heel Somalië zijn terroristische organisaties en milities actief, en met name Al-Shabaab, een islamitische groepering die zich zowel richt op VN- en buitenlandse doelen als op Somalische overheidsinstellingen, markten, hotels, restaurants etc. Het risico op terroristische aanslagen is echter het hoogst in de stad Mogadishu en de rest van Zuid- en Centraal Somalië. De Islamitische Staat in Somalië (IS-S) is ook actief in het land en bevindt zich voornamelijk in noordoost-Puntland.

Recent vonden er volgende zware incidenten plaats in Somalië:

- 31 mei 2020: minstens 10 doden bij een bembomaanslag op een minibus in de buurt van de hoofdstad;*
- 28 december 2019: minstens 81 doden bij een autobomaanslag in het hart van Mogadishu;*
- 13 juli 2019: minstens 26 doden bij een aanslag op het Asasey hotel in Kismayo;*
- 15 juni 2019: 11 doden bij een bomaanslag in het centrum van Mogadishu;*
- 28 februari 2019: minstens 25 doden bij een aanslag met bomauto in het centrum van Mogadishu;*
- 4 februari 2019: minstens 11 doden bij aanslag met bomauto in het centrum van Mogadishu;*
- 9 november 2018: meer dan 50 doden en 100 gewonden bij een aanval op het Sahafi Hotel dichtbij het CID Politiehoofdkwartier in Mogadishu;*
- 14 oktober 2018: meer dan 19 doden ten gevolge van een zelfmoordaanslag in een restaurant en een hotel in Baidoa;*
- 23 februari 2018: 32 doden door een zelfmoordaanslag met een bomauto dichtbij het presidentieel paleis;*
- December 2017: minstens 18 politieagenten gedood in een zelfmoordaanslag in een trainingscentrum in Mogadishu;*
- 28 oktober 2017: minstens 23 doden bij een aanslag met bomauto aan het Nasa-Hablod Hotel in Mogadishu;*
- 14 oktober 2017: meer dan 500 doden bij de ontploffing van twee bomauto's in het centrum van Mogadishu.”*

Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland

“In de hoofdstad Mogadishu is de veiligheidssituatie zeer slecht. Al-Shabaab pleegt ook in Mogadishu regelmatig (grote) aanslagen, ondermeer met bomauto's. Doelen zijn hotels, markten, belangrijke kruispunten van wegen en overheidsinstituties. Ook aanslagen op individuele overheidsfunctionarissen worden op straat uitgevoerd, met burgerslachtoffers tot gevolg. De enige relatief veilige plaats in Mogadishu is het vliegveld. Dit wordt door buitenlandse militairen beschermd. Toch heerst ook daar een dreiging van aanslagen.

[...]

In heel Somalië zijn terroristische organisaties en milities actief. Het risico op terroristische aanslagen geldt voor het hele land. Het risico op terroristische aanslagen is het hoogst in de stad Mogadishu en de rest van Zuid-Centraal Somalië. Ook de steden Galkayo en Bosaso (in Puntland) zijn onveilig. In 2018 en 2019 zijn er dagelijks kleine aanslagen waarbij burgerdoden zijn gevallen.

[...]

Er is zware criminaliteit in Somalië. In het land is een levendige handel in wapens, goederen en mensen. Dit komt vooral omdat er vanuit de regering geen toezicht is. Het officiële rechtssysteem van Somalië functioneert niet of erg slecht. Een groot deel van conflicten wordt niet binnen het rechtssysteem opgelost. Een handelscontract geeft geen garantie op uitvoering.”

II.2.7 Verwerende partij verwijst naar (verouderde) arresten van het EHRM en een arrest van het Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het VK om aan te tonen dat er geen reëel risico is op een met artikel 3 strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. In haar arrest van september 2013 stelt het EHRM vast dat AS Mogadishu niet langer in handen heeft, dat er geen frontliniegevechten of bombardementen meer plaatsvinden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden is gedaald: “Although the human rights and security situation in the city was serious and fragile and in many ways unpredictable, it was not of such a nature as to place everyone present there at a real risk of treatment contrary to Article 3.” In haar arrest van september 2015 erkent het Hof dat de veiligheidssituatie in Mogadishu “serious and fragile” blijft, maar dat de situatie niet verslechterd is sinds 2013. In haar beide arresten relateert het EHRM de ernst van de situatie. Dit stuit op kritiek bij twee van de zeven rechters. Zij noemden de analyse van het Hof gebrekkig en haar conclusies voorbarig. In 2015 stelden zij dat het Hof de algemene situatie in Somalië op overdreven wijze relateert. Dit is exact wat ook verwerende partij doet.

II.2.8 Verwerende partij merkt tot slot op dat, ondanks de veiligheidsrisico's, meerdere bronnen nog steeds positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de verdere heropleving van de economische activiteit en een lichte verbetering van sociale basisdiensten zoals gezondheidszorg en onderwijs. Ook hier probeert verwerende partij de kritieke toestand te relativeren door te wijzen op enkele geringe verbeteringen.

Men mag echter niet uit het oog verliezen dat Mogadishu samen met Merca en Kismayo uitgeroepen werd tot meest kwetsbare stad ter wereld. Bovendien vallen enkele bemerkingen te maken bij de verbeteringen waar verwerende partij op wees.

Wat de zogenaamde heropleving van de economische activiteit betreft:

“De Wereldbank stelde in een rapport van augustus 2019 dat de economie door de droogte in 2016-2017 een terugval kende, maar zich in 2018 heeft hersteld. De groei van het bruto binnenlands product is gestegen in 2019. De jaarlijkse groeimarge lag wel hoger in 2015-2016. Deze vertraging ligt volgens het onderzoek aan de kwetsbare situatie van het land door de armoede, de droogte en de daaraan gekoppelde voedselonzeekerheid, de conflictsituatie, de piraterij en de jeugdwerkloosheid, die ongeveer 67 procent bedraagt.” (COI rapport)

“Ondanks de groei en de verbetering van de fiscale situatie blijven de inkomens per capita van de bevolking laag. Er zijn ook meer middelen nodig om de economische veerkracht te vergroten en de armoede terug te dringen, stelt het Internationaal Monetair Fonds. De Wereldbank stelt in haar rapport van september 2019 dat de fiscale situatie van het land aanzienlijk verbeterd is, maar dat de middelen voor infrastructuur en dienstverlening beperkt zijn. Volgens de ngo Transparency International is Somalië een van de corruptste landen ter wereld.”

Dat de economie groeit, is logisch gezien ze zich nu louter aan het herstellen is na een terugval door de droogte. In vergelijking met 2015-2016 ligt de groeimarge echter lager. Bovendien is er sprake van een enorm hoge graad van werkloosheid.

De gezondheidszorg in Somalië is ondermaats. Een aanzienlijk deel van de bevolking moet het zonder basisgezondheidszorg stellen. Ook het onderwijs doet het niet goed. Volgens een onderzoek van Mercy Corps en de ngo Global Coalition to Protect Education from Attack heeft Somalië een van de laagste inschrijvingspercentages ter wereld in de basisschool en het middelbaar onderwijs (respectievelijk 30 procent en 26 procent). De infrastructuur is er, maar veel van de scholen zijn in privéhanden en bijgevolg vaak onbetaalbaar. Scholen van de regering of ngo's zijn gratis, maar zij rekenen service fees aan. Zo stelt een onderzoek van de Finse COI-onderzoeksdienst dat de facto alle scholen betalend zijn. Somali Public Agenda stelt dat ondanks de inspanningen van de overheid om kinderen in te schrijven in publieke scholen, de kinderen van minder gegoede gezinnen uit de boot vallen. Het kan dan wel zijn dat in juni 2019 voor de eerste keer in bijna 3 decennia tijd studenten afstudeerden aan de Somali National University, het merendeel van de kinderen blijft ongeschoold.

Wat de sociale basisdiensten betreft, merkt verzoekende partij op dat, ondanks de armoede in Mogadishu, de toegang tot basisvoorzieningen zoals elektriciteit, water, riolering, verbeterde huisvesting, onderwijs en gezondheid hoger is in de hoofdstad dan in de rest van het land. Het spreekt voor zich dat deze sociale basisdiensten beter zijn in de hoofdstad dan in andere (rurale) gebieden van het land. Deze basisdiensten zijn echter in handen van de privésector, die een hoge prijs aanrekent. Hierdoor vallen velen uit de boot. Ongeveer 31 procent van de bevolking heeft toegang tot drinkwater en 23 procent tot verbeterde sanitaire faciliteiten (rapport van IEDD van september 2019). Zo'n 33 procent heeft toegang tot elektriciteit (Wereldbank, 2018). Elektriciteit is er enorm duur, bij de duurste ter wereld.

Het UNHCR wijst op de ernstige humanitaire ramp in Somalië. Er is sprake van een grootschalige ontheemding aangewakkerd door gewapende conflicten en voedselonzeekerheid. Naast het geweld heeft men er immers te maken met extreme droogte en overstromingen:

“Somalië blijft één van de vijf landen waaruit meer dan twee derde (67%) van de vluchtelingen in de wereld afkomstig is. Somalië bevindt zich in het hart van een van de ergste humanitaire rampen ter wereld. Bijna dertig jaar van conflicten en extreme droogteperiodes hebben ertoe geleid dat meer dan 25% van de 7,5 miljoen inwoners intern werd ontheemd. Nu de regio geconfronteerd wordt met de ergste droogte in 60 jaar, groeit het aantal intern ontheemden en vluchtelingen van Somalische origine snel. Daarnaast bedreigt de exponentiële verspreiding van COVID-19 de veiligheid en het welzijn van de 2,6 miljoen binnenlandse ontheemden in Somalië.

Er is dringend behoefte aan medische hulp, schoon water, onderdak en basisvoorzieningen in de opvangsites.

Ook de uitbraak van het coronavirus komt deze humanitaire ramp niet ten goede...

“COVID-19

UNHCR meent dat de humanitaire situatie in Somalië zal verslechteren naarmate COVID-19 zich verder verspreidt. De meeste van de 2,6 miljoen intern ontheemden in Somalië leven in overvolle nederzettingen. Velen onder hen leven in tijdelijke onderkomens bestaande uit plastic zakken en karton. Het principe van 'social distancing' is bijna onmogelijk in deze nederzettingen. Er is nauwelijks genoeg schoon water om te drinken, laat staan om de handen te wassen. De verspreiding van het virus zal op deze manier eerder vroeg dan laat plaatsvinden.

De Somalische regering is begonnen met COVID-19 tests uit te voeren in het hele land. Door een decennialang conflict is de gezondheidsinfrastructuur van het land niet in staat om adequaat te kunnen reageren als het virus zich snel zou verspreiden.

Ondanks het feit dat Somalië 928 bevestigde gevallen van COVID-19 onder de bevolking heeft, is er tot nu toe slechts één bevestigd geval bij de intern ontheemden.

Veel Somalische vluchtelingen hebben hun inkomen zien dalen omdat jobs verloren gaan door de preventiemaatregelen. UNHCR heeft geconstateerd dat vluchtelingen tot de eersten behoren die hun baan verliezen. Tegelijkertijd stijgen de voedselprijzen. Geldtransfers van de diaspora, een belangrijke bron van inkomsten voor miljoenen Somaliërs, nemen echter snel af."

<https://www.unhcr.org/be/nl/29517-conflicten-en-hevigeoverstromingen-in-somalie-dwingen-duizenden-mensen-hun-huizen-te-ontvluchten-midden-in-de-strijd-tegen-covid-19.html>

II.2.9. Uit bovenstaande blijkt dat in Somalië, en zeker in Mogadishu, elke burger potentieel gevaar loopt slachtoffer te worden van een volgende terroristische aanslag van AS. Naast AS zijn er verscheidene andere groeperingen, waaronder de veiligheidsdiensten(!), die zorgen voor geweld waarbij burgerslachtoffers vallen. Vertrouwen in de overheid, leger en politie is er nihil. Men moet rekenen op bescherming door de eigen clan die overigens niet tegen alle gevaar bescherming kan bieden. Zij die behoren tot een minderheidsclan, waaronder verzoekende partij, vallen volledig uit de boot en moeten het maar op zichzelf zien te redden. Het geweld zorgt er samen met de extreme droogtes en overstromingen voor dat er sprake is van een ernstige humanitaire ramp in Somalië. Van een menswaardig bestaan, is er geen sprake.

De manier waarop verwerende partij redeneert en desgevallend gebrekkig onderzoekt, schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Uit het bovenstaande blijkt ten overvloede dat de verwerende partij zeer snel en zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen. De bestreden beslissing schendt aldus tevens artikel 48/4 Vw evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting."

2.1.2. In een aanvullende nota van 8 februari 2021 brengt de commissaris-generaal COI Focus "Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu" van Cedoca van 27 december 2020 ter kennis.

2.1.3. In een aanvullende nota die wordt neergelegd ter terechtzitting legt verzoekster volgende stukken neer:

- medische attesten (stukken 1-2);
- een artikel "Girls Break the Silence About Sexual Assault and Abortion in Somalia" van girlsglobe.org van 26 januari 2021 (stuk 3).

Zij stelt dat zij een abortus onderging en door een zeer moeilijke periode is gegaan, waarbij zij werd ondersteund door een Somalische vriendin die nadien de abortus is beginnen rondbazuinen binnen de Somalische gemeenschap. Zij heeft nu nog een bijkomende vrees dat zij als een paria door haar familie en gemeenschap zal worden behandeld in geval van terugkeer. Zij citeert uit het stuk 3 en uit het damesblad Marie Claire.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoekster merkt vooreerst terecht op dat haar passende steunmaatregelen werden toegekend bij de organisatie van het persoonlijk onderhoud van 26 juni 2020 en van 6 oktober 2020. Zij herhaalt in wezen de weergave van het verloop van de procedure, zoals deze ook werd opgenomen in de bestreden beslissing. De kritiek dat de passende steunmaatregelen enkel werden voorzien bij het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal, laat evenwel niet toe om verzoekster bij te treden dat haar verklaringen afgelegd bij aanvang van de procedure niet in aanmerking kunnen worden genomen bij de vaststelling van de relevante feiten en de beoordeling van de geloofwaardigheid van haar afgelegde verklaringen.

Bij aanvang van het eerste persoonlijk onderhoud werd ingegaan op het verloop van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 4, p. 4). Daarbij heeft verzoekster aangegeven dat zij behalve een fout in haar reisweg, geen andere fouten te melden heeft.

Zij heeft weliswaar verklaard dat zij niet alles heeft kunnen vertellen over de redenen waarom zij uit Somalië is vertrokken, maar dit werd uitvoerig bevraagd tijdens het persoonlijk onderhoud van 26 juni 2020 en van 6 oktober 2020. Nog daargelaten het feit dat een interview niet in optimale omstandigheden zou zijn verlopen, blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat de vastgestelde tegenstrijdigheden in haar verklaringen niet enkel terug te leiden zijn tot haar verklaringen afgelegd bij aanvang van de procedure. Aldus zijn deze motieven die steunen op verklaringen afgelegd bij aanvang van de procedure op zich niet determinerend.

Een eenvoudige lezing van de motivering van de bestreden beslissing laat toe om vast te stellen dat hoofdzakelijk andere tegenstrijdigheden worden opgenomen, zoals tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen afgelegd tijdens het eerste en het tweede persoonlijk onderhoud of zelfs tussen haar verklaringen afgelegd tijdens het hetzelfde persoonlijk onderhoud.

Het verzoekschrift volhardt in verzoeksters verklaringen zoals afgelegd tijdens het eerste en tweede persoonlijk onderhoud, maar dit laat dus geen andere beoordeling toe van de afgelegde verklaringen. De *“enkele duidingen”* blijken evenzeer een herneming van haar verklaringen, zodat dit argument evenmin een ander licht werpt op de motieven van de bestreden beslissing.

Verder volhardt het verzoekschrift opnieuw in het argument dat verzoekster geen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd tijdens het eerste en tweede persoonlijk onderhoud. Zoals hierboven al werd vastgesteld, herhaalt de Raad dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toelaat vast te stellen dat deze beslissing steunt op tegenstrijdigheden tussen verzoeksters verklaringen afgelegd tijdens het eerste en het tweede persoonlijk onderhoud of zelfs tussen haar verklaringen afgelegd tijdens het hetzelfde persoonlijk onderhoud. De motieven van de bestreden beslissing zijn ook correct, pertinent en vinden steun in het administratief dossier. In het verzoekschrift wordt voor het eerst vermeld dat verzoekster nooit had samengewoond met M., wat volstrekt in tegenspraak is met de kern van haar relaas dat zij opgroeide bij haar oudere halfzus N. en haar man M. en hun gezin in Mogadishu. Nog daargelaten het feit dat verzoekster niet kan worden verweten dat M. zijn intentie om met haar te trouwen in 2011 pas in 2015 heeft kenbaar gemaakt door haar hand te vragen, blijft de vaststelling overeind dat deze gang van zaken niet aannemelijk is, zoals omstandig wordt uiteenzet in de bestreden beslissing.

Het verzoekschrift volhardt nog in een bepaalde versie van het relaas, namelijk dat verzoekster niet weet wanneer de verloving, de officiële verbintenis en het huwelijk met M. plaatsvonden, maar dit verweer doet geen afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheden in haar verklaringen hierover. Aangezien haar vrees voor M. en een eventueel huwelijk met M. de kern van verzoeksters relaas vormt, is het geenszins onredelijk om van verzoekster te verwachten dat zij in detail kan aangeven hoe de verloving, de officiële verbintenis en het huwelijk plaatsvonden. Wanneer rekening wordt gehouden met verzoeksters profiel, merkt de Raad bijkomend op dat zij universitair onderwijs (medicijnen/gezondheid) heeft genoten, dat zij in 2015 deze studie stopzette in het derde jaar (DVZ-verklaring, stuk 5, p. 6). De studie was op aansturen van haar halfzus, die een welgestelde zakenvrouw was en in goud handelde (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 4, p. 9-10; Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 4, p. 6). De Raad merkt overigens op dat zij het contact met haar twee halfbroers die nog in Mogadishu verblijven minimaliseert, door te stellen dat deze familie volgens haar niets goed met haar voor heeft omwille van het opgelegde huwelijk met M. De ene broer is na het verwerven van de Canadese nationaliteit teruggekeerd naar Mogadishu en werkt voor de overheid (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 4, p. 8-9). De andere broer is een verantwoordelijke voor de universiteit waar verzoekster studeerde en hierdoor er voor kon zorgen dat zij gratis studeerde (*Ibid.*, p. 11). Verzoekster verklaarde overigens al een keer te zijn gehuwd in 2015 met A. met de steun en het akkoord van haar broers, zodat van haar wordt verwacht beter op de hoogte te zijn van het bestaan van een huwelijk met M. Dit laatste huwelijk was immers wat zij vreesde en de aanleiding om Mogadishu te ontvluchten in januari 2018, om in het geheim te huwen met S.

Tot slot beperkt verzoeksters betoog zich tot het argument dat de bestreden beslissing getuigt van een gebrek aan inlevingsvermogen. Hiermee laat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing ongemoeid, terwijl het aan haar toekomt om deze concreet te weerleggen. De motieven van de bestreden beslissing zijn correct, pertinent en vinden steun in het administratief dossier. Ze worden door de Raad hernomen:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw dossier blijkt immers dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) vroeg om gehoord te worden door een vrouwelijke protection officer en om bijgestaan te worden door een vrouwelijke tolk, gezien u een problematiek van seksueel geweld wilde bespreken (Vragenlijst Bijzondere procedurele Noden DVZ, 21 februari 2020). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u gehoord door een vrouwelijke protection officer met expertise in het interviewen van personen met een bijzondere kwetsbaarheid, en u werd bijgestaan door een vrouwelijke tolk.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van alle feiten die u hebt aangehaald en van alle elementen in het dossier, blijkt dat u geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk hebt gemaakt. U hebt evenmin aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet loopt. De vervolgingsfeiten die u inroept zijn immers niet aannemelijk.

Om te beginnen legt u incoherente verklaringen af over M., de kernfiguur in uw relaas. Hij zou de man van uw overleden (half)zus N. zijn, bij wie u bent opgegroeid (CGVS 1, p. 5). Waar u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nog stelde dat u hem aanvankelijk als een vaderfiguur zag (vragenlijst CGVS, vraag 5), schetst u bij het CGVS een heel ander beeld. U stelt dat hij u nooit goed behandelde (CGVS 1, p. 9) en dat hij een zeer wantrouwige persoon is die u geen vrijheid gunde. U zou nooit de woning mogen verlaten. Hij zou zich met slechte dingen bezig houden. U verdenkt hem er zelfs van dat hij een moordenaar is en dat hij lid was van Al-Shabaab (CGVS 2, p. 5-6). Het is niet aannemelijk dat u een dergelijke figuur als een vaderfiguur zou hebben beschouwd. Deze incoherente verklaringen over M. zijn bijgevolg niet geloofwaardig.

Bovendien kan aan uw bewering dat u nooit naar buiten mocht (CGVS 2, p. 5-6) ook niet zomaar geloof gehecht worden. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u niet alleen uw lagere en middelbare school afrondde, maar daarna zelfs aan de universiteit kon studeren (CGVS 1, p. 10). Nog beweert u dat u uw latere echtgenoot S. zou hebben leren kennen op een trouwfeest (CGVS 1, p. 12) en kon u later met hem afspreken in het huis van uw tante (CGVS 1, p. 13), verklaringen die niet stroken met uw bewering dat u niet buiten mocht komen.

Ook over de bezigheden van M. legt u geen coherente verklaringen af. Bij de DVZ stelde u dat M. lid was van Al-Shabaab (vragenlijst CGVS, vraag 4). Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS, rept u daar helemaal niet over, zelfs niet wanneer u expliciet naar zijn bezigheden gevraagd wordt. U vertelt op dat moment enkel dat hij niet werkt (CGVS 1, p. 10). Pas tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS spreekt u opnieuw over Al-Shabaab. Nu verklaart u echter niet zeker te weten of M. lid was van hen of niet. U twijfelt erover (CGVS 2, p. 5-6). Dat u eerst met zekerheid stelt dat hij lid is van Al-Shabaab, daarna er niet meer over rept, om daarna te zeggen dat u vermoedt dat hij banden heeft met Al-Shabaab, leidt ertoe dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondergraven wordt.

Nog blijkt dat u uw vermoedens over M.'s betrokkenheid bij Al-Shabaab niet aannemelijk kan maken. Gevraagd waarom u dergelijke vermoedens heeft, zegt u dat M. zich gedraagt zoals Al-Shabaab en hun regels volgt. Hij zou u telkens weer hebben opgedragen u te sluieren (CGVS 2, p. 6). Meer gevraagd over welk gedrag M. zou stellen dat gelijk zou zijn aan dat van Al-Shabaab, zegt u dat hij bijzonder tegen de overheid gekant was (CGVS 2, p. 6). Deze twee elementen volstaan echter niet om aannemelijk te maken dat M. een lid was van Al-Shabaab, gezien ook anderen deze gedragingen en opvattingen kunnen hebben, zonder lid te zijn van deze groepering. U hebt M. ook nooit samen gezien met anderen van wie u wist dat ze lid waren van Al-Shabaab (CGVS 2, p. 6). Het is enkel uw gevoel dat zegt dat hij met zulke dingen bezig was (CGVS 2, p. 6). Ook uw gevoel hieromtrent volstaat niet om aannemelijk te maken dat M. een lid was van Al-Shabaab. Bovendien zijn leden van Al-Shabaab doorgaans niet zo happig op het onderwijs en mag het in dat opzicht verbazen dat M. u zo lang liet studeren. Daarop gewezen, verklaart u dat uw familie u wel steunde in uw studies (CGVS 2, p. 6), wat niet volledig uitklaart waarom M., bij wie u tenslotte inwoonde (CGVS 1, p. 5), u toch liet studeren. Deze elementen zetten de geloofwaardigheid van uw verklaringen over M. opnieuw op de helling.

Voorts beschuldigt u M. ervan een moordenaar te zijn (CGVS 2, p. 5), iets waarover u evenmin repte tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud. Dat u hierover eerder niets zei, tast de geloofwaardigheid van uw bewering al aan.

Daarenboven blijkt uw opmerking niet gestoeld op concrete aanwijzingen of gebeurtenissen. De enige redenen waarom u denkt dat M. een moordenaar is, zijn dat u het aan hem kon zien en dat hij vuurwapens heeft (CGVS 2, p. 5). Wanneer wordt opgeworpen dat niet iedereen die vuurwapens bezit een moordenaar is, zegt u enkel dat u met hem samen woonde en dat u hem nooit in uniform heeft gezien of voor een baas hebt weten werken. U zegt nog dat hij veel telefoneert en zaken verbergt (CGVS 2, p. 6). Deze elementen tonen niet aan dat de man van uw overleden (half)zus een moordenaar is. Bijgevolg kan ook aan deze verklaring geen geloof worden gehecht.

Al deze onaannemelijke verklaringen over M. doen vermoeden dat u een beeld wil schetsen van een ongelukkige en problematische jeugd onder het juk van een slechte en controlerende man, een beeld dat niet in overeenstemming is met de realiteit. Bijgevolg kan ook aan uw verklaring dat u door deze man, over wiens karakter u ongeloofwaardige verklaringen aflegt, misbruikt werd ook niet zomaar geloof gehecht worden.

Bovendien zijn ook uw verklaringen hierover niet coherent. Zo verklaarde u bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat het misbruik begon na het overlijden van uw (half)zus N. in 2011 (vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS stelt u dan weer dat het misbruik al veel eerder begon (CGVS 1, p. 10 & CGVS 2, p. 6-7). U zou zelfs zo jong geweest zijn toen het misbruik begon, dat u niet goed beseftte wat er gaande was, en dat u niet meer weet hoe oud u toen precies was (CGVS 2, p. 6-7). Het verschil tussen deze verklaringen is dermate groot, u was immers zo'n achttien jaar in 2011, dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierdoor zwaar aangetast wordt. Geconfronteerd met uw vroegere verklaring van bij de DVZ, zegt u dat u er wel over het misbruik hebt verteld, maar dat er u werd gezegd samen te vatten (CGVS 2, p. 7). Met dit antwoord klaart u de aangehaalde tegenstrijdigheid niet uit en herstelt u de geloofwaardigheidsproblemen niet.

U legt voorts geen overtuigende verklaringen af over wie u precies in vertrouwen nam en waarover. Aanvankelijk stelt u dat u alles aan uw nicht vertelde (CGVS 1, p. 12), om kort daarna te stellen dat u uw nicht niet had ingelicht over uw problemen (CGVS 1, p. 13). Tijdens uw tweede gehoor stelt u dan weer dat u uw nicht in vertrouwen nam, maar dat u niet alles aan haar vertelde (CGVS 2, p. 15). Deze tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen over het misbruik.

Vervolgens stelt u dat M. u wilde dwingen met hem te trouwen. Ook over dit gedwongen huwelijk legt u geen aannemelijke verklaringen af. Om te beginnen stelde u bij de DVZ dat u, in geval van een terugkeer naar Somalië, vreesde gedwongen te worden met M. te trouwen (vragenlijst CGVS, vraag 4), wat impliceert dat dat nog niet gebeurd was. Op het CGVS stelt u dan weer dan u wél onder dwang met hem getrouwd was (CGVS 1, p. 15, p. 18 & CGVS 2, p. 8). Deze tegenstrijdigheid tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen al aan.

Nog zijn uw verklaringen over de omstandigheden van de verloving met M. niet aannemelijk. Zo verklaart u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS dat hij om uw hand vroeg na uw gefaalde huwelijk met A. S. A. in 2015. Hij zou tegen uw familie hebben gezegd dat hij dat zou doen om uw eer en die van de familie te redden (CGVS 1, p. 11-12). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS stelt u dan weer dat M. al vlak na het overlijden van uw zus in 2011 tegen u zei dat hij met u wilde trouwen (CGVS 2, p. 7). Hij zou echter pas in 2015 aan uw familie om uw hand gevraagd hebben (CGVS 2, p. 7). Erop gewezen dat hij, die er volgens u op gebrand was met u te trouwen en u daarvoor onder druk zette (CGVS 2, p. 7), wel erg lang wachtte om om uw hand te vragen, zegt u dat u hem telkens zei dat u er niet klaar voor was en dat hij u in de praktijk toch al als zijn vrouw behandelde gezien u in zijn huis woonde (CGVS 2, p. 7). Uw opmerking dat u tijd kon rekken door te zeggen dat u er niet klaar voor was komt echter niet aannemelijk over in het licht van uw overige beweringen dat hij u onder druk zette (CGVS 2, p. 7) en over zijn controlerende karakter (CGVS 2, p. 5). Uw opmerking dat M. geen haast had met u te trouwen omdat hij u in de praktijk toch al als zijn vrouw kon behandelen, verklaart de lange wachttijd evenmin, gezien u officieel wel op de huwelijksmarkt beschikbaar was en hij dus aan een ander kon verliezen. U klaart de aangehaalde onaannemelijkheid bijgevolg niet uit.

Voorts legt u geen aannemelijke verklaringen af over het tijdstip waarop de verbintenis voltrokken zou zijn. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud stelt u niet te weten wanneer het huwelijk voltrokken was (CGVS 1, p. 18), wat op zich al niet aannemelijk is gezien de belang van dit huwelijk in uw relaas. Daarop gewezen, zegt u enkel dat u het niet weet en dat u niet met hem wilde trouwen (CGVS 1, p. 18), wat de aangehaalde onaannemelijkheid niet uitklaart. Daarna verklaart u dat het huwelijk geregeld was nadat u weggelopen was (CGVS 1, p. 18), wat niet strookt met uw eerdere bewering dat uw familie zei dat u niet had mogen weglopen met die jongen [S.] omdat u al getrouwd was met deze man [M.] (CGVS 1, p. 18),

wat inhoudt dat u al voor het weglopen gehuwd was. Op deze tegenstrijdigheid gewezen, verwijst u naar het verschil tussen beloofd zijn en getrouwd zijn (CGVS 1, p. 18), wat de aangehaalde tegenstrijdigheid echter niet uitklaart, gezien u stelde dat uw familie zei dat u niet had mogen weglopen met die jongen [S.] omdat u al gehuwd was met deze man [M.] (CGVS 1, p. 18). Opnieuw op de tegenstrijdigheid gewezen, zegt u dat u aan hem beloofd was, maar dat er nog geen nikkah had plaatsgevonden. De verbintenis zou later plaatsvinden (CGVS 2, p. 8-9). Ook dit antwoord klaart de aangehaalde tegenstrijdigheid niet uit. Zo wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen al aangetast.

Uiteindelijk stelt u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat er een nikkah was geweest tijdens uw afwezigheid (CGVS 1, p. 18). Deze verklaringen zijn niet in lijn met uw verklaringen tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS. Dan verklaart u dat u na uw terugkeer vanuit Afgoye gezegd werd dat u met hem [M.] moest trouwen. U zou teruggekeerd zijn op 10 maart 2018, en eind maart getrouwd zijn (CGVS 2, p. 8). Erop gewezen dat u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud zei niet te weten wanneer u getrouwd was, verandert u uw verklaringen opnieuw en zegt u dat u niet weet wanneer precies ze u aan hem hadden gegeven. Eens terug thuis zouden ze hebben gezegd dat u aan hem was verbonden. Er zou geen ceremonie zijn geweest (CGVS 2, p. 8, p. 9). Deze verklaringen druisen in tegen uw eerdere verklaringen over het tijdstip van de verbintenis en over de nikkah. Bovendien situeert u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud het tijdstip dat u beloofd werd aan M. tijdens uw afwezigheid in 2018 (CGVS 2, p. 9), terwijl u eerder beweerde dat u al kort na uw huwelijk met A. S. A. aan hem beloofd werd (CGVS 1, p. 12, p. 18). Daarop gewezen, zegt u dat u toen aan hem werd gegeven, maar dat er nog geen nikkah was (CGVS 2, p. 11). Gewezen op uw verklaring dat er ook in 2018 nog geen nikkah plaatsvond, zegt u dat u zelf niet bij de nikkah was en dat het zonder u werd geregeld (CGVS 2, p. 11), wat ingaat tegen uw vroegere verklaring dat er nog geen nikkah geweest was (CGVS 2, p. 9). U klaart de aangehaalde tegenstrijdigheid niet uit door nieuwe tegenstrijdigheden toe te voegen. Erop gewezen dat u enerzijds zegt dat er geen nikkah was, en anderzijds dat er wel een nikkah was maar dat u er niet bij aanwezig was, houdt u vol dat er een verbintenis was geweest tijdens uw afwezigheid (CGVS 2, p. 11). Het vasthouden aan één van de versies van uw verklaringen volstaat echter niet om de aangehaalde tegenstrijdigheid uit te klaren.

Bovendien biedt u geen verklaring voor het feit dat M. en uw familie jarenlang zouden hebben gewacht alvorens de verbintenis te sluiten. U stelt wel dat u telkens tijd trachtte te rekken (CGVS 2, p. 11), maar uw verklaringen daarover zijn niet coherent. Waar u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud nog stelt dat u tegen M. zei dat u het niet eens was met dit huwelijk en voorstelde om het uit te stellen (CGVS 1, p. 12), beweert u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud dat u tegenover M. beweerde het eens te zijn met het huwelijk maar het toch te willen uitstellen (CGVS 2, p. 7, p. 8, p. 12). Deze tegenstrijdigheid ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen nogmaals. Daarenboven is het weinig aannemelijk dat uw familie en M., over wie u stelt dat ze niet naar uw toekomst keken (CGVS 1, p. 12, p. 15) en dat ze enkel aan hun eigen belang dachten (CGVS 1, p. 15, p. 18) en dat ze akkoord gingen met het huwelijk om uw eer te redden na het gefaalde huwelijk met A. S. A. (CGVS 1, p. 12), rekening zouden houden met uw wens om het huwelijk nog wat uit te stellen, te meer omdat ze – volgens uw verklaringen – u in de echt konden verbinden zonder uw instemming of aanwezigheid (CGVS 1, p. 18 & CGVS 2, p. 11). Dit element zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen opnieuw op losse schroeven.

U verklaart daarnaast dat u weggelopen bent met S., een jongen met wie u een relatie had sinds 2017 (CGVS 1, p. 12). Uw verklaringen over deze relatie en over de gevolgen ervan zijn echter ook niet geloofwaardig. U verklaart dat u S. niet naar zijn clan vroeg omdat u zwaardere problemen had (CGVS 1, p. 13, p. 15 & CGVS 2, p. 12). Gezien het belang van clans in de Somalische maatschappij is dat echter niet aannemelijk. Daarop gewezen, verwijst u opnieuw naar uw eigen, zwaardere, problemen (CGVS 1, p. 15). Gezien hierboven blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan deze elementen, kan dit antwoord de aangehaalde onaannemelijkheid niet uitklaren. Bovendien bent u zelf het kind uit een huwelijk tussen een vader van een meerderheidsclan en een moeder van een minderheidsclan en zorgde dat voor problemen in uw familie (CGVS 1, p. 7, p. 13). In het licht van deze verklaringen is het nog minder aannemelijk dat u niet naar de clan van S. vroeg. Zo wordt afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Nog stelt u dat uw tante u steunde in uw relatie met S. en er zelfs blij mee was. U mocht met S. afspreken in het huis van uw tante (CGVS 1, p. 13, p. 15). Het is niet aannemelijk dat uw tante blij zou zijn en u zou steunen in deze relatie, gezien u beweert dat u toen al beloofd was aan M. Daarop gewezen, bevestigt u dat uw tante hiervan op de hoogte was, en stelt u dat u haar had verteld niet met M. te willen trouwen (CGVS 1, p. 15).

Opnieuw op de onaannemelijkheid gewezen, herhaalt u dit antwoord (CGVS 2, p. 12). Op geen enkel moment klaart u de aangehaalde onaannemelijkheid uit. Ook dit draagt bij aan de teloorgang van de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Voorts verklaart u dat u S. op de hoogte had gesteld van uw problemen met M. (CGVS 1, p. 15). U zou hem echter niet verteld hebben dat u al aan M. beloofd was (CGVS 2, p. 12). Het is niet aannemelijk dat u S. bij uw familie om uw hand liet gaan vragen zonder hem op de hoogte te stellen dat u eigenlijk al aan een ander beloofd was. Hiermee geconfronteerd, zegt u dat uw tante u had gezegd dat alles wel goed zou komen (CGVS 2, p. 12), wat niet volstaat om de aangehaalde onaannemelijkheid uit te klaren. Bovendien stelt u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat uw familie op een gegeven moment overwoog om u met S. te laten trouwen om uw eer te redden (CGVS 1, p. 13), wat niet strookt met uw bewering dat u met M. zou moeten trouwen. Deze elementen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder.

Nadat uw familie weigerde u te laten trouwen met S. zou u op 25 januari 2018 weggelopen zijn met hem (CGVS 1, p. 13). U zou een nikkah met hem gehad hebben (CGVS 1, p. 16), maar weet de namen van de getuigen niet (CGVS 1, p. 16), wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover verder in het gedrang brengt.

U ging met S. naar een huis in de buurt van de luchthaven om er onder te duiken (CGVS 1, p. 13). Dat strookt niet met uw verklaring van bij de DVZ toen u zei dat jullie onderdoken in Afgoye (vragenlijst CGVS, vraag 5). Hierop gewezen, stelt u dat u dacht dat S. naar Afgoye was gegaan, en dat u daarom naar daar ging (CGVS 1, p. 16), wat niet volstaat om de aangehaalde tegenstrijdigheid uit te klaren, te meer omdat u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS de kans had om correcties aan te brengen bij uw vroegere verklaringen en u dit element niet vermeldde (CGVS 1, p. 4). Bovendien stelde u bij de DVZ dat u en S. ongeveer een maand ondergedoken waren, toen uw familie u daar kwam ophalen. S. was bang en vluchtte (vragenlijst CGVS, vraag 5). Ook dit is niet in overeenstemming met uw latere verklaringen. Op het CGVS stelt u immers dat u en S. in het huis in de buurt van de luchthaven onderdoken en dat S. daar na tien dagen wegluchtte nadat hij hoorde dat zijn broer gedood werd en hij zelf bedreigd werd (CGVS 1, p. 13 & CGVS 2, p. 13). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, ontkent u simpelweg uw vroegere verklaringen (CGVS 1, p. 17). Opnieuw wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondermijnd. Nog gevraagd waarom u bij de DVZ niets zei over de dood van S.'s broer, nochtans de reden van zijn vlucht, antwoordt u dat u alles moest samenvatten (CGVS 2, p. 13), wat niet voldoende uitklaart waarom u zijn dood toen niet kort vermeldde, temeer gezien er uit het verslag blijkt dat er tijd was voor bijkomende vragen (vragenlijst CGVS, vraag 5).

Hoe dan ook zijn uw verklaringen over de vlucht van S. niet aannemelijk. U verklaart dat hij telefonisch bedreigd werd en gewoon wegrende (CGVS 1, p. 13). Daarna blijkt dat S. eerst een dreigtelefoontje kreeg en daarna telefonisch ingelicht werd over de dood van zijn broer. Daarna zou hij weggelopen zijn (CGVS 1, p. 17). Een eerste keer gevraagd wie S. inlichtte over de dood van zijn broer, zegt u enkel dat het mensen waren. Hetzelfde gevraagd, ontwijkt u de vraag opnieuw. Pas wanneer de vraag u nogmaals gesteld wordt, zegt u dat het de burens waren (CGVS 1, p. 17). Dat u pas na meerdere keren kan antwoorden op deze vraag, doet eens te meer vermoeden dat u een verzonnen verhaal vertelt. Daarnaast is het niet aannemelijk dat S. zonder veel woorden, zonder afscheid, zonder bagage of vervoermiddel simpelweg zou weggerend zijn na het telefoontje (CGVS 1, p. 17). Daarop gewezen herhaalt u wat u eerder vertelde, maar u klaart de aangehaalde onaannemelijkheid niet uit (CGVS 1, p. 17). Nogmaals wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen zo aangetast.

Ook uw verklaringen over waar S. zich zou bevinden zijn niet coherent. Waar u bij de DVZ nog aangaf dat hij naar Kenia gevlucht was (vragenlijst CGVS, vraag 5), zegt u op het CGVS dat u niet weet waar S. zich bevindt. Hij zou u dat niet vertellen (CGVS 1, p. 21). Op deze tegenstrijdigheid gewezen, herhaalt u dat u nooit precies weet waar hij zich op een bepaald moment bevindt. Opnieuw gewezen op de tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen, beweert u dat men u vroeg waar S. de laatste keer was (CGVS 1, p. 21), terwijl uit het verslag blijkt dat u zelf vertelde dat S. naar Kenia vluchtte (vragenlijst CGVS, vraag 5). U klaart de aangehaalde tegenstrijdigheid niet uit. Bovendien legt een attest neer waaruit moet blijken dat S. nog tot oktober 2018 zijn werk in Mogadishu zou hebben uitgevoerd, wat niet strookt met uw bewering dat hij begin februari 2018 wegluchtte (CGVS 2, p. 13). Daarop gewezen, herhaalt u dat u niet weet waar S. verblijft (CGVS 2, p. 17), wat weinig aannemelijk is gezien u wel contact met hem hebt en hij u documenten stuurt (CGVS 1, p. 21). Deze elementen zetten de geloofwaardigheid van uw verklaringen eens te meer op losse schroeven.

Na S.'s vlucht zou u zelf naar Afgoye zijn gegaan omdat u dacht dat ook S. daar zou zijn (CGVS 1, p. 16 & CGVS 2, p. 13). Op 10 maart 2018 zou uw familie u daar zijn komen ophalen en naar huis gebracht hebben (CGVS 1, p. 18). U kan echter niet uitklaren hoe uw familie wist dat u zich in Afgoye bevond. Hiernaar gevraagd, stelt u dat er misschien leden van uw clan dit doorverteld hadden. U kan echter niet aangeven wie dat zou gedaan hebben (CGVS 1, p. 18). Uw antwoord blijft dus zuiver speculatief, en volstaat niet om deze onaannemelijkheid uit te klaren. Zo wordt de geloofwaardigheid van uw relaas nogmaals ondermijnd.

Niet lang na uw terugkeer zou u ontdekt hebben dat u zwanger was. Ook hierover legt u echter tegenstrijdige verklaringen af. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaart u dat u uw stiefmoeder als eerste over de zwangerschap vertelde (CGVS 1, p. 19). Later blijkt dan weer dat u de zwangerschap eerst aan M. opbiechtte en dat hij het aan zijn schoonmoeder vertelde (CGVS 2, p. 14). Geconfronteerd met uw vroegere verklaring, herhaalt u dat M. u voor was en het nieuws zelf aan zijn schoonmoeder vertelde (CGVS 2, p. 15). Deze tegenstrijdigheid tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder aan.

U legt wel een geboorteakte neer waaruit moet blijken dat u een zoon hebt samen met S. Er kan echter weinig waarde gehecht worden aan dit attest. Zo blijkt dat de betrouwbaarheid van Somalische documenten bijzonder laag is, waardoor de bewijswaarde afhangt van de geloofwaardigheid van de verklaringen, die in uw geval erg beperkt is. Nog geeft u zelf toe dat u zelf aan het ziekenhuispersoneel gevraagd hebt de naam van S. op het document te zetten als naam van de vader van het kind (CGVS 1, p. 22), waaruit blijkt dat u in staat bent om frauduleuze documenten te bekomen. Daardoor vermindert de bewijswaarde van dit document nog verder.

Nog stelt u dat u na de geboorte van uw zoon contact nam met S.'s familie om de zaken te regelen. U hield immers vol dat het kindje S.'s zoon was, terwijl M. en de rest van de familie volhielden dat M. de vader was. Het is echter niet aannemelijk dat uw familie wel geloofde dat M. de vader was, maar niet geloofde dat hij u misbruikt had (CGVS 1, p. 14, p. 20), gezien u toch binnen een bepaalde periode zwanger moest zijn geraakt van hem. Daarop gewezen, herhaalt u enkel de chronologie van uw relaas (CGVS 1, p. 22), maar klaart u deze onaannemelijkheid niet uit. Nogmaals vermindert de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Bovendien legt u tegenstrijdige verklaringen af over M.'s interesse in het kind. Aanvankelijk stelt u dat hij eigenlijk enkel in u geïnteresseerd was. Nu u weg bent, wil hij het kind niet meer (CGVS 1, p. 22). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaart u dan weer dat M. in de zomer van 2020 naar uw moeder zou zijn gegaan om uw zoon voor zich op te eisen (CGVS 2, p. 4). Ook deze tegenstrijdigheid doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U verklaart dat beide families, die van S. en de uwe, uiteindelijk begin april 2019 samen kwamen om de zaken te regelen. Het gesprek ontaardde in een ruzie waarbij M. zelfs een wapen trok. Uw tante zou daarop besloten hebben dat u tijdelijk bij haar moest wonen, anders zou M. u slecht behandelen. U verbleef nog zes weken bij uw tante, waarna u het land verliet (CGVS 1, p. 14, p. 21). Uw verklaringen over deze gang van zaken stroken evenwel niet met uw vroegere verklaring van bij de DVZ, toen u beweerde dat u ondergedoken was (vragenlijst CGVS, vraag 5). Hierop gewezen, herhaalt u dat u in het huis van uw tante was (CGVS 2, p. 15). Erop gewezen dat uw familie wist waar u verbleef, en dat dit dan bezwaarlijk als onderduiken bestempeld kan worden, verklaart u dat uw tante u verstopte en er alles aan deed om te voorkomen dat M. te weten kwam waar u was. Erop gewezen dat u eerder verteld had dat uw tante aan uw familie verkondigde dat u bij haar zou verblijven en dat uw familie dus op de hoogte was van uw verblijfplaats, bevestigt u dat uw familie wel wist waar u verbleef (CGVS 2, p. 15), zonder de opeenvolgende tegenstrijdigheden uit te klaren. Dat u zonder problemen uw verklaringen verandert wanneer u geconfronteerd wordt met tegenstrijdigheden, tast de geloofwaardigheid van uw relaas eens te meer aan.

Omwille van al deze redenen moet worden geconcludeerd dat u de vervolgingsfeiten die u inroept niet aannemelijk hebt gemaakt. Ze vormen bijgevolg geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft uw kortstondige huwelijk met A. S. A. merkt het CGVS op dat hieruit evenmin een nood aan internationale bescherming in uwen hoofde kan worden afgeleid. U verklaart wel dat u naar aanleiding van dit gefaalde huwelijk uw studies moest stoppen (CGVS 1, p. 11).

Dat is onvoldoende zwaarwichtig om aanleiding te geven tot internationale bescherming. U verklaarde nog dat uw familie u toen kaal schoor en sloeg (CGVS 1, p. 11), wat wel verwerpelijk is, maar eveneens onvoldoende zwaarwichtig om internationale bescherming aannemelijk te maken. Bovendien rijzen er ook hier geloofwaardigheidsproblemen, gezien u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud enkel 'A.' zegt, wanneer gevraagd wordt wie van uw familie u sloeg (CGVS 1, p. 12). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud zegt u dan weer dat niet alleen uw broer A. maar ook uw broer J. u sloeg (CGVS 2, p. 11), zonder evenwel te verklaren waarom u hem de eerste keer niet vermeldde. Wat er ook van zij, deze gebeurtenissen dateren van meer dan drie jaar voor uw vertrek (CGVS 1, p. 4, p. 11), en u kon in de jaren nadien probleemloos – aan uw overige problemen kan immers geen geloof worden gehecht- op dezelfde plek blijven wonen. Deze elementen zijn bijgevolg niet langer actueel. U verklaart nog dat uw familie u naar aanleiding van dit gefaalde huwelijk uithuwelijkte aan M. (CGVS 1, p. 11-12). Gezien u echter geen geloofwaardige verklaringen aflegt over M. en uw relatie met hem, kan ook dit element geen aanleiding geven tot internationale bescherming.”

Wat de geboorteakte betreft, stelt de Raad bijkomend vast dat deze het relaas geenszins kan ondersteunen. Volgens de geboorteakte is verzoekster op 20 oktober 2018 bevallen in het Yardimeli ziekenhuis in Mogadishu, van een zoon van S., terwijl S. al begin februari 2018 op de vlucht was voor verzoeksters familie en M. in het bijzonder. Het is ongeloofwaardig dat verzoekster die onder het juk van M. en haar broers leefde en gedwongen zou zijn om met M. te huwen, waarbij M. het vaderschap over het kind wil opeisen, alsnog in staat was om het vaderschap van S. te kunnen laten registreren ten koste van M.'s aanspraak hierop.

Over de overige door verzoekster neergelegde documenten wordt gemotiveerd als volgt:

“Uw schooldiploma kan hoogstens uw verklaringen over uw scholingsgraad ondersteunen. Die worden niet in vraag gesteld in deze. De medische attesten over uw zwangerschapsafbreking ondersteunen uw verklaringen hierover. U verbindt echter zelf geen vrees aan deze zwangerschapsafbreking. Er zijn geen indicaties dat men in Somalië hiervan op de hoogte zou zijn of dat u hierdoor problemen zou ondervinden ingeval van een terugkeer (CGVS 2, p. 17). De werkdocumenten van een zekere S. O. A. kunnen hoogstens aantonen dat een persoon met deze naam dit werk deed. U hebt evenwel niet aangetoond dat u een relatie had met deze persoon, noch dat u een kind met hem heeft. Deze stukken bieden bijgevolg geen steun voor uw verklaringen. Het medisch attest waarin staat dat u besneden bent ondersteunt uw verklaringen hierover. Uw besnijdenis wordt in deze niet betwist, maar volstaat niet om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Er kan immers geen toekomstgericht(e) vrees of risico aan verbonden worden.”

Verzoekster laat deze motieven ongemoeid, zodat ook deze bij gebrek aan dienstig verweer worden overgenomen. Waar verzoekster in haar aanvullende nota aanvoert dat haar zwangerschapsonderbreking van 22 oktober 2020 bekend is in Somalië, merkt de Raad op dat enerzijds een medisch attest wordt voorgelegd van 28 januari 2021 waarin wordt bevestigd dat verzoekster een medicamenteuze vrijwillige zwangerschapsonderbreking heeft ondergaan op 22 oktober 2020. Anderzijds ligt een rapport van 9 december 2020 voor dat beschrijft dat verzoekster werd opgenomen in het ziekenhuis van 8 tot 9 december 2020 omwille van een cyste op een eierstok, waarvoor zij nog een post-operatieve controle heeft gehad. Er liggen echter geen bewijzen voor dat hiervan op enige manier ruchtbaarheid aan werd gegeven binnen haar gemeenschap, nog daargelaten de vraag of de informatie die verzoekster hieromtrent heeft bijgevoegd toelaat om te besluiten dat zij in haar situatie als een paria door haar familie en gemeenschap zal worden behandeld in geval van terugkeer. De Raad beklemtoont nog dat verzoekster ook in januari 2020 een vrijwillige zwangerschapsonderbreking onderging door middel van curettage (Documenten, stuk 6, nr. 3). De bestreden beslissing motiveerde hierover terecht dat verzoekster hieraan geen problemen verbond (Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 4, p. 17).

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekster toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a), of b), van de Vreemdelingenwet.

Een loutere verwijzing naar de algemene humanitaire situatie die enkel steunt op landeninformatie die niet wordt verbonden met verzoeksters persoonlijke omstandigheden, toont evenmin een nood aan internationale bescherming aan in toepassing van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Verzoekster heeft overigens nooit eerder enig element in deze zin aangebracht.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

In casu dient vastgesteld dat verzoekster verklaart afkomstig te zijn van Mogadishu, zodat haar nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), ten opzichte van de situatie in Mogadishu dient beoordeeld te worden.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie in het onderhavig dossier, opgenomen in het administratief dossier en bijgebracht door verzoekster in het verzoekschrift, blijkt dat de situatie in Mogadishu niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt.

Verzoeksters betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing. De Raad merkt op dat de door verzoekster toegevoegde informatie, voor zover deze betrekking heeft op de veiligheidssituatie in de stad Mogadishu, dezelfde is en voor het overige in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie in de stad Mogadishu is gebaseerd. Bovendien bevestigt de door de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota bijgebrachte informatie deze analyse.

Uit de toegevoegde informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt sinds mei 2012 ten gevolge van de terugtrekking van Al Shabaab uit de hoofdstad veranderd is en in hoofdzaak de vorm aanneemt van aanslagen enerzijds en tribale en zakelijke conflicten die gepaard gaan met geweld anderzijds.

Waar verzoekster het reisadvies van de Belgische FOD Buitenlandse Zaken en de Nederlandse overheid citeert, wijst de Raad erop dat dit advies betrekking heeft op westerlingen die naar Somalië reizen en niet slaat op Somalische staatsburgers. De informatie die hierin is opgenomen is slechts bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het land van herkomst van verzoekster, doch vormt geen leidraad voor de asielinstantie die belast is met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van verzoekers om internationale bescherming.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoeksters verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met haar persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

In zoverre het verzoekschrift aanvoert dat verzoekster een grotere kans heeft om slachtoffer te worden van het willekeurig geweld dat in Mogadishu plaatsvindt omdat zij tot een minderheidsclan behoort, merkt de Raad vooreerst op dat verzoekster verklaarde te behoren tot de Murursade, hetgeen een subclan van

Hawiye, een meerderheidsclan betreft in Somalië, en haar familie langs vaderszijde voor haar instond in Mogadishu.

Hoe dan ook merkt de Raad op dat uit de COI Focus "*Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu*" van Cedoca van 21 april 2020 blijkt dat clanaffiliatie niet beschermt tegen toevallig of willekeurig geweld, onafgezien van de beoordeling van het feit dat verzoekster specifiek zou worden geraakt omwille van haar behoren tot een minderheidsclan, dat bij voorrang aanleiding zou geven tot een onderzoek in het licht van de vluchtelingenstatus. Verzoekster toont aldus niet aan dat zij omwille van het behoren tot een bepaalde clan een groter risico loopt om slachtoffer te worden van het willekeurig geweld dat in Mogadishu plaatsvindt, nu uit de beschikbare informatie blijkt dat clanaffiliaties hier geen invloed op hebben.

Zij voert geen andere redenen aan waarom zij niet kan terugkeren naar Mogadishu.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b), of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP